

Ion
Băieșu

Alibi

Comedie
în două părți

Personajele

GICU CRUCESCU

- șeful Secției Parcuri și
lacuri, 50—55 de ani

ELEONORA

- soția lui, 45 de ani

GABI

- fiica lor, studentă, 21 de ani

BUBULAC

- adjunct de șef la ICRAI,
doctor în științe juridice,
burlac, 44 de ani, neapărat
chel

FEMEIA

- 40 de ani

GRIPCĂ

- șeful Serviciului Personal,
50—55 de ani

VALENTINA

- șefa Sectorului Părculețe,
28 de ani

POPOVICI

- soțul Valentinei, 30 de ani

BEBE

- 25 de ani

MILITIANUL

- 40 de ani

POȘTĂRIȚA

- 30 de ani

Acțiunea se petrece în zilele noastre.

PARTEA I

Sufrageria și holul apartamentului locuit de familia lui Gheorghe Crucescu (Gicu), personajul principal, într-un bloc nou, la parter. Facem această precizare deoarece unele dintre personaje nu se vor sfi să intre în casă direct pe fereastră. Dealtfel, decorul va fi construit astfel încât să se vadă și o parte din corticia blocului, în care diferiți locatari și-au făcut parcele pentru cultivarea legumelor și a florilor. Deci, acțiunea se va desfășura pe ambele planuri: înăuntru și afară.

La ridicarea cortinei, Eleonora scutură ceva la fereastră. Afară, Bubulac prășește pe mica lui parcelă din fața blocului.

BUBULAC : Bună dimineăta, stimată vecină.
ELEONORA : Bună dimineăta. Ce prășești acolo ?

BUBULAC : Dovleacul.

ELEONORA : Păi, și ieri prășeai tot dovleacul.

BUBULAC : Da, îl prășesc zilnic. Asta e a cincisprezecea prășilă.

ELEONORA : De-aia e așa de frumos.

BUBULAC : l-am pus îngrășămintă chimice.
La fiecare săptămână, câte cinci kilograme.
Plus biostimulatori.

ELEONORA : Ce vorbești ?

BUBULAC : Pe cuvânt. De import. M-au costat o groază de bani. Aproape o mie de lei. Vin în plicuri mici, ca piperul.

ELEONORA : Păi, merită ?

BUBULAC : Sigur că merită. Știți cât crește un dovleac biostimulat ? Cât un purcel. Și e mai gustos ca pepenele.

ELEONORA : Apropo, parcă acum un an cultivai pepeni.

BUBULAC : Nu pepeni, ci pepene. Unul singur am cultivat.

ELEONORA : Il știu. Era grozav.

BUBULAC (melancolic) : Da, era o splendoare. L-am semănat încă din luna martie.

ELEONORA : N-a fost prea devreme ?

BUBULAC : Ba da, dar i-am făcut o instalație de încălzire specială, un fel de reșou subteran... Cu termostată... Mi l-a construit un prieten, specialist. M-a costat o mie.

ELEONORA : Și-i mergea bine ?

BUBULAC : Cui ? Pepenelui ?! Excelent. Într-o lună, se făcuse de patru kile. În două, de opt kile... L-am fotografiat, l-am filmat... Era un fenomen...

ELEONORA : Și ?

BUBULAC : Și, ce ?

ELEONORA : A fost gustos ?

BUBULAC : De unde vreți să știu eu ? Am apucat să gust din el ? Mi l-au furat. (Îi vine să plângă.) Avea opt kile și două sute de grame... Mă costase peste două mii... Acum, cultiv un dovleac... Știți ce plantă sensibilă e dovleacul ? Dimineăta, când vin să-l stropesc cu apă proaspătă și să-i pun îngrășămintă la rădăcină, îl simt cum își ridică frunzele spre mine, cu recunoștință. Îmi dau lacrimile de emoție.

ELEONORA : Dar, de când a dat peste dumneata patima asta, a agriculturii ?

BUBULAC : De când am constatat că un om sau un animal te poate înșela, dar o plantă, nu. Știți că și cîinii pot fi lipsiți de caracter ?

ELEONORA : Nu, nu știam. Îi credeam un monument de fidelitate.

BUBULAC : Ei bine, eu am avut un cline, pe care îl iubeam ca pe ochii din cap ; dormea cu mine în același pat și-mi aducea în fiecare dimineată ziarul, pe care poștașul mi-l vira pe sub ușă — singurul serviciu pe care îl pretindeam. Ei bine, de la un moment dat, a refuzat să-mi mai facă acest serviciu. Mai mult, când vedea ziarul, mîrîia și scotea colții la mine.

ELEONORA : Despre ce ziar e vorba ?

BUBULAC : Ziarul „Sportul”.

ELEONORA : Vorbind în principiu, dumneata crezi că plantele sînt superioare animalelor ?

BUBULAC : Indiscutabil. Un exemplu : în timp ce animalele sînt insensibile la muzică, florile sînt ahtiate după simfonii. În plus, ele nu latră, miros frumos, sînt colorate, sînt...

ELEONORA : În schimb, nu se gudură, nu dau lapte și carne...

BUBULAC : Ei bine, dacă o luăm așa, nici omul nu e lipsit de defecte.

GABI (*apare din camera ei, îmbrăcată de plecare*): Mamă, eu am plecat la facultate.

ELEONORA (*o îmbrățează*): La revedere, draga mea! Fii atentă cum treci strada, cum te urci în autobuz, cum...

(*Gabi a plecat.*)

BUBULAC : Superbă fată aveți! Mă uit la ea și nu-mi vine să cred. Ce repede a crescut... Parcă ieri era pionieră, și alaltăieri, la grădiniță.

ELEONORA : Da, copiii cresc aproape cu aceeași viteză cu care îmbătrânim noi, părinții! (*Ezitănd.*) Spune-mi, mai ai mult de prășit?

BUBULAC : De ce mă întrebați?

ELEONORA : Aș fi vrut să stau un pic de vorbă cu dumneata. Câteva minute.

BUBULAC : Cu mare plăcere. Să vin înăuntrul?

ELEONORA : Dacă ești amabil.

BUBULAC (*vine cu sapa*): Vă stau la dispoziție.

ELEONORA : O cafeluță?

BUBULAC : Mulțumesc, am băut. Spuneți-mi despre ce le vorba.

ELEONORA (*în dificultate*): Nu-i chiar așa de ușor. E vorba de un sfat. Adică, vreau să-mi dai o părere. Sintem vecini de alțiia ani și ne-am înțeles bine, nu am avut conflicte...

BUBULAC : Îmi place să fiu corect, amabil și să nu cer împrumut.

ELEONORA : În plus, după cite știu, dumneata ai făcut dreptul.

BUBULAC : La fără frecvență. Adică, l-am început și l-am terminat la maturitate. Vă mărturisesc că am făcut-o din pură plăcere. La serviciu, la noi, la ICRA, nu mi se cer decât studii medii. Dar eu, ce mi-am zis? Dacă am posibilitatea, de ce nu? Vă ascult.

ELEONORA (*ezitănd*): Dumneata o cunoști pe Gabi?

BUBULAC : Fiica dumneavoastră?! Cum să n-o cunosc? De când era la creșă.

ELEONORA : Știi cât de mult o iubim, eu și soțul meu, fiind unicul nostru copil.

BUBULAC : Îmi imaginez.

ELEONORA : Ei, află că sintem pe cale să primim o grea lovitură în privința ei.

BUBULAC : Se căsătorește?

ELEONORA : Nu. E cuminte ca un copil din poveste. Nu-i vorba de așa ceva. Ea nu are nici un amestec, nici o vină. (*Varsă o lacrimă.*) A apărut mama ei!

BUBULAC : Cum, mama ei?! Nu sînteți dumneavoastră mama ei?

ELEONORA : Nu. În ziua în care s-a născut ea, am născut și eu o fetiță, care s-a pierdut după câteva ore. Mama ei, adică a lui Gabi, care era necăsătorită și născuse acest copil fără știrea părinților ei, m-a întrebat dacă nu vreau să-i dau eu fetița, fără să știe nimeni. Și, am luat-o.

BUBULAC : Și?

ELEONORA : Douăzeci de ani, această femeie nu a dat nici un semn de viață. Acum, a apărut.

BUBULAC : Și, ce vrea?

ELEONORA : Nu știu. Eu n-am văzut-o. A venit la facultate și s-a repezit, plîngînd, s-o îmbrățișeze pe Gabi: „Fetița mea, fetița mea!” Numai ea poate fi. Dacă mi-o cere înapoi?

BUBULAC : Exclus, doamnă. Gabi e majoră.

ELEONORA : Intr-adevăr, e majoră. Dar n-aș fi vrut ca ea să afle, tocmai acum, că nu e fiica mea. I-aș fi spus eu însămi, în ziua căsătoriei. Așa mi-am propus. Dar, altceva e mai grav: soțul meu. Dacă află, s-ar putea să se întîmple o nenorocire. Ești și dumneata bărbat și știi cât de orgolios sînt bărbații, în astfel de situații. E în stare să mă părăsească sau să mă ucidă. Mă înțelegi?

BUBULAC : Mie-mi spuneți? Am fost și eu, odată, căsătorit, cînd eram foarte tînr și naiv, aveam o soție draguță, cu care mă înțelegeam perfect și pe care, într-o zi — imaginați-vă — am surprins-o cu unul, n-are importanță cine. l-am surprins în casa mea, proprietate personală.

ELEONORA : Și?

BUBULAC : Am luat un cuțit de bucătărie și m-am repezit să-i ucid. La care, ei ce mi-au spus? „Domnule, fii serios, nu umbra cu prostii, că nu e ceea ce crezi dumneata. Noi ne iubim și vrem să ne căsătorim”. Adică, tipul respectiv venise să-mi ceară soția în căsătorie și faptul că-i găsiserăm cum îi găsiserăm nu avea nici o importanță. În fine, zic: „Domnule, dacă vreți să vă căsătoriți, eu nu stau în calea fericirii voastre, aveți consimțămîntul meu”. „Stai, zice tipul, că nu e chiar așa de simplu: ne dai nouă apartamentul”. „Bine, zic, vă dau apartamentul”. „Da, dar ne dai și mașina...” Într-un cuvînt, mi-au luat tot — chiar și țigările Jin buzunar — și m-au dat afară din casă. Nici nu vă imaginați cât a avut de suferit orgoliul meu masculin. Mă trezeam noaptea plîngînd. Cum să nu vă înțeleg?

ELEONORA : Ce mă sfătuiți să fac?

BUBULAC : Din ce punct de vedere? Legal sau personal?

ELEONORA : Din punct de vedere... (*Intră Gicu, întuneacă și aspru.*) A venit soțul... (*Fisticită.*) Tocmai vorbeam cu vecinul Bubulac despre legumicultură... Ai văzut ce dovleac minunat are?

GICU : Nu. (*Către Bubulac.*) Ai un dovleac minunat?

BUBULAC (*vrea să plece; e teribil de speriat*): Da. E superb, puteți să-l vedeți. Ce e drept, îi acord o îngrijire specială.

GICU : Dar, de ce pleci?

BUBULAC (*e agitat : nu cumva Gicu și-o fi închipuit ceva ?*) : Mă duc să prășesc. (*Către Eleonora.*) În chestiunea respectivă, mai stăm de vorbă. Nu intrați în panică.

GICU : Aveți de vorbit ceva confidențial ? Mă retrag.

BUBULAC : Nu, vai de mine ! Vroiam doar să-i dau câteva sfaturi legumicole.

GICU : Atunci, ia loc. (*Către Eleonora.*) Nu me faci cîte o cafea ?

BUBULAC : Mulțumesc, eu am băut deja, la mine acasă.

ELEONORA : Dragul meu, nu-mi povestești și mie cum te-au avansat ?

BUBULAC : V-au avansat ?

ELEONORA : Da. Ieri a fost numit șef de secție.

BUBULAC : Ce fel de secție ?

ELEONORA : Șeful Secției Parcuri și lacuri pe tot orașul.

BUBULAC : Extraordinar ! Felicitări.

GICU : Mulțumesc.

ELEONORA : Spune-ne cum a fost.

GICU : Simplu : ne trezim, brusc, cu primarul, ne convoacă într-o ședință și ne anunță că s-au discutat în Comitetul executiv al Consiliului popular propunerile mele privind noua organizare a parcurilor și lacurilor și că acestea au fost găsite excelente... Le-a plăcut și ideea cu flota istorică, și chestia cu submarinul...

ELEONORA : Și de muzeul subacvatic, ce-au zis ?

GICU : Că e grozav. Se face... Și teatrul lacustru... Primarul m-a pupat în fața salariaților...

ELEONORA (*cu lacrimi în ochi*) : În sfârșit, ți se recunoaște și ție o dată geniul. Credeam că ieși la pensie și nu mai apuci să-ți vezi ideile realizate. De cîte ori te vedeam, în ultima vreme, lucrînd asupra lor sau vorbind despre ele, mi-era frică să nu te ratezi... Acum, trebuie să te pui pe treabă.

GICU (*tulburat*) : Da, o să mă pun pe treabă...

ELEONORA (*vine lîngă el*) : Ce-i cu tine ? Nu te simți bine ?

GICU (*se stăpînește*) : Nimic... Sînt obosit... Nu mă mai țin nervii... Am trăit prea multe azi.

ELEONORA : Într-adevăr... Mă duc să-ți fac o cafea. (*Plecă spre bucătărie.*)

BUBULAC (*ar vrea să dispară*) : Mă bucur, realmente, de numirea dumneavoastră... Realmente... Deși sîntem vecini de atîția ani, n-am fost prieteni, dar, oricum, eu mă bucur sincer... ca vecini... ca... Mă duc să prășesc. Am un dovleac așa de minunat... Mă duc...

GICU : Mai stai...

BUBULAC (*speriat*) : Mai stau.

GICU : Mai schimbăm și noi o vorbă... De mult vroiam să stau de vorbă cu dumneata. Ai dreptate: sîntem vecini de atîția ani și n-am devenit prieteni. Poate, și pentru că eu sînt atît de ocupat... (*Pa-*

ză.) Spune-mi, e adevărat că dumneata ești doctor în științe juridice ?

BUBULAC : Da. Dar de ce vă mirați ? Credeți că n-aș fi capabil ?

GICU : Ba da. De ce nu ? Tocmai în acest sens vroiam să-ți cer o consultație prietenească.

BUBULAC : Cu plăcere. În măsura în care mă pricep. Dacă nu e ceva prea complicat.

GICU : Păi, zici că ești doctor ?

BUBULAC : Da, dar... Nu sînt practicant. Am făcut totul la fără frecvență. Știi cum e la fără frecvență : nu se învață mare lucru.

GICU : Într-adevăr, pentru mine a fost totdeauna un mister cum ai ajuns dumneata doctor în drept. Iartă-mă că ți-o spun, dar te vedeam venind acasă numai după miezul nopții. Să nu-mi spui că veneai de la bibliotecă, la ora aia.

BUBULAC : Dumneavoastră uitați unde lucrez eu, de doișpe ani ?

GICU : La ICRAL.

BUBULAC : De șapte ani, sînt adjunct de șef de centru. Păi, e cineva, din orașu' ăsta, care să nu fi trecut prin mîna mea ? Care să nu fi avut nevoie de mine ? Cîruia să nu-i fi făcut eu un serviciu ? Păi, nu era o crimă să nu fi profitat și eu de-o facultate și de-un doctorat ? Adică, fac fotbalistii dreptul, și eu să nu-l fac ? Știi cum am luat „Penalul” ? Pe un perete. Profesorul vroia să despartă o cameră mare în două, pentru doi copii. Îi trebuia aprobare, îi trebuia lucrare. A venit la mine, i-am rezolvat treaba și-am luat șapte. El a vrut să-mi dea nouă — peretele era cu calcio vecchio — dar eu, nu, modest : șapte mi-ajunge. „Civitul” l-am luat pe-un rașchetat, „Romanul”, pe-o faianță. Lucrarea de stat m-a costat o masă la un restaurant de lux, pe din două cu responsabilul, că o folosise și el. Pe urmă, ce mi-am zis : hai să-mi iau și doctoratul, deși, la noi, la ICRAL, e bine și cu studii medii, dar nu se știe ce vremuri vin. Și l-am luat : pe un schimb de locuință și un horn... Lucrarea de doctorat a fost mai scumpă : am dat un pont de plecare, combinat cu schimb, apartament lux, ultracentral, uși glisante...

GICU : Cum poți fi atît de sincer ? ! Mă uluiești.

BUBULAC : Eu nu mă laud, ca alții, c-o fi vreun învățat. M-am învățat. Știi care-i nenorocirea ? Acum, nu mai ține. Gata ! S-a dus pomana. Ați auzit că Răducanu n-a intrat la I.C.E.F. Nici Dobrin n-a luat bacalaureatul. Tească, cu două facultăți, șomează. Eu am prins ultima cursă. Dar de ce m-ați întrebat de studii ?

GICU : Vroiam să-ți cer o consultație.

BUBULAC : Și dumneavoastră ?

GICU : Dar cine și-a mai cerut ?
 BUBULAC : Îl știți pe Stănică, de la patru ?
 Preconizează o căsătorie eu Velceasca, vecină-sa. În ce sens ? În sensul să spargă peretele dintre garsoniere și să facă un apartament cu șemineu. Care e problema ?
 Că, dacă ICRAL-ul nu le aprobă să spargă zidul, nu se mai căsătorește.

GICU : Și ? Le aprobă ?
 BUBULAC : Le-am spus să vină la mine c-o cerere scurtă, un timbru și-un calup de Kent. Timbrul poate fi și poștal, Kent-ul să nu fie scurt. Apropo, cu cât v-a mărit leafa, după avansare ?

GICU : Nu m-am interesat.
 BUBULAC : Ce consultație vroiați să-mi cereți ?

GICU : Nu e ceva important...
 BUBULAC : Atunci, mă duc să trag un pui de somn. Vă spun din proprie experiență: dacă cumpătarea e mama sănătății, somnul de după-masă e tatăl ei. *(Se ridică.)* La revedere. Mai prășesc un pic și mă culc.

(Iese afară și începe din nou să prășească. Gicu e vizibil îngindurat și frământat.)

GICU : Bubulac ! Totuși, dacă ești amabil, vino să vorbim un pic.
 BUBULAC : Cu plăcere. *(Vine înăuntru.)* Vă ascult.

GICU *(se decide cu greu)* : Dragă Bubulac, e o chestiune strict confidențială. Știi să păstrezi un secret ?
 BUBULAC : Vai de mine ! Dacă ați ști câte știu eu...

GICU : Dragă, mi s-a întâmplat ceva îngrozitor ! Absolut îngrozitor !
 BUBULAC : Când ?

GICU : Aseară... *(Îi șoptește ceva la ureche.)*
 BUBULAC *(ului)* : Nu se poate !
 GICU : Pe cuvânt !

BUBULAC *(impresionat, îi pune o mână pe umăr)* : Într-adevăr, e groaznic. *(Eleonora intră cu cafeaua.)*

ELEONORA : Ce s-a întâmplat ? Ce e groaznic ?
 BUBULAC : Îi povesteam ce-am pățit cu penele acela... Cum mi l-au furat, criminalii ! *(Eleonora se întoarce în bucătărie ; către Gicu.)* Dar cum s-a întâmplat ?

GICU : Am să-ți spun imediat. Știi, deci, că am fost promovat, ridicat în muncă etc. Cu prilejul respectiv, colegii au adus câteva sticle de șampanie, ca să sărbătorim evenimentul. N-am băut mai mult de două pahare. Mie nu-mi plac băuturile dulci. După care...
(Pe ușă intră Gabi.)

GABI *(solemnă)* : Tati, aș vrea să vorbesc ceva cu tine. Ceva extrem de important. *(Bubulac se retrage, prudent, spre fereastră.)*

GICU : Ai pățit ceva ?
 GABI : Propriu-zis, nu, dar trebuie să discutăm. E foarte grav.

GICU : Bine. Ceva mai tirziu. Acum sînt ocupat.
(Gabi intră în camera ei, adică în stînga.)

BUBULAC : Să reluăm discuția. Mi-ați relatat despre o crimă.

GICU *(îngrozit)* : Mai încet !
 BUBULAC *(pe un ton scăzut)* : Ați rămas la șampanie...

GICU : Da, la mica festivitate pe care colegii au organizat-o în cinstea mea.

BUBULAC : Și ?
 GICU : Pe urmă, am plecat. Trebuia să trec, din fugă, pe la parcul „Privighetoarea”, să controlez ceva și să vin apoi acasă. M-am urecat la volan și am plecat. Mă duc în parc, rezolv problema, ies, plec și, la prima curbă, s-a întâmplat nenorocirea. *(Pauză.)* Îmi apare un tip în față, nu mai am cum să-l evit și-l lovesc.

BUBULAC : A murit pe loc ?
 GICU : Nu știu.

BUBULAC : De ce ?
 GICU : Pentru că n-am oprit ! Am mers mai departe.

BUBULAC *(oripilat)* : Dar asta e foarte grav !
 GICU : Știu. E foarte grav. Dar n-am putut să opresc. Îmi pierdusem mințile... Mergeam înainte ca un disperat, fără să fiu în stare să pun piciorul pe frînă. M-am oprit abia peste un kilometru, după ce făcusem o pană de cauciuc.

BUBULAC : Și ?
 GICU : Am înlocuit roata, mi-am revenit, mi-am dat seama de gravitatea faptului și m-am întors la locul crimei. *(Suspans.)* Victima nu mai era acolo.

BUBULAC : Bineînțeles. Fusese ridicată. *(Pauză.)* V-a văzut cineva cînd l-ați lovit pe individ ?
 GICU : Nu știu. Nu-mi dau seama.

BUBULAC : Lați lovit puternic ?
 GICU : Da. Din plin. Cu aripa. A zburat în șant.

BUBULAC *(sincer afectat)* : Ce chestie îngrozitoare ! Ați anunțat miliția ?
 GICU *(dezolat)* : Nu. Încă nu.

BUBULAC : Vă înțeleg. *(Pauză.)* Dar, poate că victima a scăpat, totuși.

GICU : N-a scăpat.
 BUBULAC : De unde știți ?
 GICU : Serie-n ziar. *(Scoate un ziar din buzunar și i-l dă.)*

BUBULAC *(citește)* : „Aseară, în jurul orei douăzeci și treizeci de minute... *(sare peste cuvinte.)*... a fost lovit... Cine poate da relații, să telefoneze la...” Da, e clar. Trebuia să vă duceți imediat. Aveați circumstanțe atenuante...

GICU : Nu aveam nici o circumstanță atenuantă. Băusem alcool.

BUBULAC : Două pahare de șampanie.
 GICU : Nu contează cît. Contează că băusem.

BUBULAC : Și faptul că ați fugit de la locul accidentului c la fel de grav.

GICU : Da, e grav. Din punct de vedere moral, mai ales.

BUBULAC : Ar trebui să consultați un avocat. Eu nu sînt practician, nu mă pricep la clișie.

GICU : Nu, nu vreau să discut cu nimeni. Voi hotărî eu singur ce e de făcut.

BUBULAC : Mașina are vreun semn ?

GICU : Nimic. Absolut nimic. Nici măcar o zgîrietură. Asta e curios.

BUBULAC : Atunci, s-ar putea să fiți salvat.

GICU : Cum să fiu salvat ?

BUBULAC : N-au cum să vă descopere.

GICU : Crezi ?

BUBULAC : Din moment ce nu v-a văzut nimeni și nu există urme pe mașină, practic, nu au cum să dovedească nimic.

GICU (*cu glasul stîns*) : Fii serios. Au ei sistemele lor. Un fir din stofă, dacă a rămas pe mașină, e suficient. Nu se poate scăpa. Cunosce cazul unui fost coleg de liceu, care a fost prins după șase luni de zile.

BUBULAC : Da, și eu cunosc un caz asemănător. Tipul s-a autodemască : a vorbit în somn. Dar să discutăm chestiunea la rece, și pe toate fețele. Am să vă ajut să luați o hotărîre bună. Doriți ?

GICU : Firește.

BUBULAC : Să ne întoarcem la împrejurările concrete. Cînd ați săvîrșit cri... (*Se oprește la timp — tocmai intră Eleonora — și schimbă vorba.*) Cînd ați săvîrșit... criteriul ?

ELEONORA : Despre ce criteriu e vorba ?

BUBULAC : Vorbeam în general...

ELEONORA : Eu sînt gata cu masa. A venit Gabi ?

GICU : Da. Spune că are de discutat o problemă foarte importantă. Du-te și vezi despre ce-i vorba.

ELEONORA : Doamne ferește ! (*Intră la Gabi.*)

GICU : Te rog, vorbește mai încet. Nu vreau să afle soția. Mai ales, soția.

BUBULAC : Dacă veți fi prins, oricum va afla.

GICU : Atunci, da. Dar acum, nu. Vreau s-o ocrotesc cît mai mult cu putință. Suferă cu inima.

BUBULAC : Să revenim la problemă.

GICU : Cred c-ar fi mai prudent să discutăm în altă parte.

BUBULAC : Veniți la mine. Putem discuta în liniște. Poate găsim și o soluție onorabilă. Nu se poate să nu existe o soluție onorabilă.

GICU : Din păcate, nu există. N-are cum să existe ! Chiar dacă nu mă prind ei, nu pot să scap de mine însumi. (*În șoaptă, patetic.*) Dumneata nu mă cunoști. Eu sînt un om cinstit și corect pînă-n măduva oaselor. Eu n-am furat un leu în viața mea, n-am mințit pe nimeni, nu am pîrît pe nimeni, nu mi-am înșelat nevasta, n-am făcut nimic nedemn. Conștiința mea e atît de curată, înct nu poate suporta o asemenea pată de noroi... O asemenea mocirlă... Nu poate !

BUBULAC : Și, atunci ?

GICU : Trebuie să mă predau.

BUBULAC : Cînd ?

GICU : Chiar acum.

BUBULAC : Nu. Nu vă grăbiți. Nu mai contează, dacă întîrziati o zi sau două în plus. Cred că putem găsi o idee salvatoare. Am deja una în cap, dar nu știu cum s-o formulez.

GICU : Nu mă poate salva nimic. (*Disperat.*) Am să-mi anunț familia și mă prelau. O zi, poate fi scuizabil — pînă mi-am revenit, pînă m-am dezmeticit etc. Dar, dacă întîrziți mai mult, ticăloșia devine abjectă. (*Strigă.*) Eleonora !

ELEONORA (*apare de alături*) : Dragă, spune că nu are nici o problemă... Sau se ascunde de mine.

GICU (*hotărît*) : Draga mea, te rog, fă-mi bagajele ! Pune-mi două pijamale, cinci cămăși și ciorapi groși. Cît mai mulți ciorapi groși.

ELEONORA : Dar unde vrei să pleci ?

BUBULAC (*ca să evite inevitabilul*) : E chemat undeva... Ceva urgent și important... O deplasare în străinătate... Peru... Paraguay...

ELEONORA : Pentru cît timp ?

GICU : Nu se știe. (*Către Bubulac.*) S-ar putea să fie mai mult de patru ani ?

BUBULAC (*confidențial*) : Nu cred. Intră la imprudentă.

ELEONORA : Dar despre ce-i vorba ?

GICU (*decis*) : Draga mea ! Eu am comis o...

BUBULAC (*în ultima clipă*) : Un moment, să nu ne grăbim cu vorbe mari. Vreau să vă explic mai întîi ideea despre care v-am pomenit. (*Către Eleonora.*) Vreți să ne lăsați nițel singuri ? Vă rog foarte mult. E o problemă strict bărbătească. (*Eleonora iese spre bucătărie, profund nedumerită.*)

GICU (*resemnat și fără speranță*) : Despre ce idee e vorba ?

BUBULAC : L-ați citit pe Dostoievski ?

GICU : Da. În tinerețe am citit „Crimă și pedeapsă”. La ideea asta te referi ?

BUBULAC : Nu. La ansamblul operei lui. (*Derutat.*) Sau, s-ar putea să fie vorba de Balzac... Nu-mi aduc bine aminte. Sau de Dickens... În orice caz, într-unul dintre acești mari autori există următoarea idee : un om bun, care a făcut, din imprudentă, un mare rău, se poate considera eliberat de povara sufletească în fața semenilor săi dacă își spală acest păcat cu o faptă excepțională, deosebit de pozitivă, în favoarea umanității. De pildă, dacă descoperă un vaccin, un medicament, dacă salvează viața unui om aflat în primejdie. (*Patetic.*) Salvați viața unui om și veți avea conștiința eliberată și curată !

GICU : Pe cine să salvez ?

BUBULAC : Nu știu. Găsiți pe cineva.

GICU : Mă rog, de găsit nu e greu, mă duc prin spitale și sanatorii, găsesc un muribund, dar cum să-l salvez ?

BUBULAC : Știu și eu ? Vă dăruieți un organ : un rinichi, un ochi, un deget, ceva disponibil, care poate salva viața cuiva...

GICU : Fii serios. În primul rând că la noi nu se fac transplanturi. În al doilea rând, nu se iau organe decât de la oameni morți. Îmi propui să mă sinucid ?

BUBULAC (*plin de idei*) : Dar dacă, să zicem, vedeți un tip care se înecă într-un lac și-l salvați ? !

GICU : Înot foarte prost. Nu rezist mai mult de zece metri.

BUBULAC : Folosiți o barcă. (*Salvator.*) Stați așa ! Am găsit soluția : vă duceți la mare și vă angajați la „Salvamar”.

GICU : E stupid !

BUBULAC : E, dar nu contează. Renunțați la serviciu pe timpul verii. Adică, nu ! Vă luați concediul legal, mergeți la mare singur, acum, în sezon, și vă angajați temporar, eventual voluntar, la „Salvamar”.

GICU : Ți-am spus că nu știu să înot !

BUBULAC : Și ce, n-aveți o pilă ? Dacă n-aveți, am eu. Pe șeful trustului. I-am făcut un beci și-o câmară. Vă angajează imediat.

GICU (*frământat*) : Cum, dom'le, la „Salvamar”, om bătrîn ? ! Voi produce stupeoare !

BUBULAC : N-are importanță. Stați în barcă și urmăriți oamenii în apă. Când vedeți că unul nu mai poate, fi aruncați colacul, îl salvați, și gata, vă dați demisia în aceeași zi. Nimeni nu știe nimic, în afară de noi doi. Veniți acasă cu conștiința eliberată de orice povară.

GICU : Dragă Bubulac, îți mulțumesc pentru asistența sufletească pe care mi-ai acordat-o. Simțeam o nevoie acută să mă confesez cuiva. Mi-am dat seama că ai participat sincer la zbuciumul și la nenorocirea mea și că ai încercat să faci totul pentru mine. Îți mulțumesc. Ești un om de suflet. Din păcate, nu pot accepta un astfel de compromis. La revedere !

BUBULAC (*se ridică*) : Am impresia că nu ați luat în serios ideea pe care v-am propus-o. Poate că nu am știut cum să mă exprim și cum să v-o demonstrez. Departe de a fi un sistem creștin de autopurificare, este o metodă foarte veche — indiană, chineză sau arabă, nu știu exact — de restabilire a echilibrului și a echității morale. Rău contra rău, bine contra bine, cui pe cui. Gândiți-vă.

GICU : Mulțumesc (*Sună telefonul. Răspunde.*) Da. Eu. Cine ? (*Sever.*) Da, ce doriți ? Acum, nu. Nu pot. Trebuie să plec. Ori-cît ar fi de urgent, nu pot. Plec chiar în clipa asta. Bună ziua.

(*Inchide. Între timp, Bubulac a ieșit. A apărut Eleonora.*)

ELEONORA : Cine a sunat ?

GICU : Valentina.

ELEONORA : Care Valentina ?

GICU : Valentina Popovici. Lucrează la noi. Șefa Sectorului Părculețe. N-o știți.

ELEONORA : Cum să n-o știu ? ! N-am făcut acum un an revelionul cu ei ? !

GICU : Exact.

ELEONORA : Când ai reușit tu să-mi strici seara și să mă faci să plîng.

GICU : De ce ?

ELEONORA : Ai uitat că, la „Periniță”, te-ai lăsat sărutat după ureche ? De-abia m-am abținut să nu-i zic ceva...

GICU : Eu nu-mi aduc aminte.

ELEONORA : Eu mi-aduc. Așa ceva nu se uită. Și, ce vrea ?

GICU : Să discute cu mine o problemă de serviciu. Ceva urgent.

ELEONORA : Și ?

GICU : I-am spus că n-am timp.

ELEONORA (*rea*) : Acum, că ești șeful ei, ai obligația s-o ascuți. Vroia să vină aici, acasă ?

GICU : Da.

ELEONORA : Ce nerușinată !

GICU : Mi-ai făcut bagajul ? Trebuie să plec imediat.

ELEONORA : Cum, să pleci imediat, și unde ?

GICU : Stai jos. Am să-ți explic despre ce e vorba. (*Se gîndește cîteva clipe.*) Ca să scurtez și să nu mai lungim povestea : cum mai stai cu inima ?

ELEONORA : Mă înțeapă.

GICU : Atunci, am s-o iau mai pe departe.

ELEONORA : E clar. Știu despre ce-i vorbă. Te-ai încurcat cu una, ești la mare ananghie, probabil, îți face un copil și trebuie să pleci de-acasă, să ne părăsești. Ești șantajat ? (*Varsă fulgerător o lacrimă.*) Este exact vîrsta la care bărbații fac cele mai teribile timpurii. Bine, dragul meu, dacă meritam eu asta din partea ta... (*Se sună la ușă, Eleonora se duce, deschide și revine, însoțită de Valentina.*)

VALENTINA (*cu tupeu*) : Vă rog să mă iertați că, totuși, am îndrăznit, dar eram la doi pași și am contat că mai întîrziati un pic. Nu vă rețin decât cinci minute. (*Către Eleonora.*) Tovarășă, nu vă supărați, dar vă rog să ne lăsați singuri, e o chestiune de serviciu.

ELEONORA (*se uită lung spre Gicu, dă de înțeles că a priceput despre ce e vorba și pleacă, demnă*) : Da, desigur, n-am să vă stînjenez. Dacă doriți, vă fac și cafele. Mai dulci, mai amare ? (*Iese.*)

GICU (*către Valentina, antipatic*) : Vă ascult.

VALENTINA : Întîi, trebuie să mă așez. Sînt obosită. A trebuit să fug. (*Se așază într-un fotoliu și oftează.*) Vă imaginați că nu făceam imprudența să vă vizitez și să vă creez probleme în familie, dacă nu era ceva foarte grav. Știu că soția dumneavoastră mă antipatizează, fătîș. Își imaginează că noi doi am avut sau că avem ceva împreună. Toate soțiile sa-

lariaților noștri își închipuie că le fur bărbații. Ele își imaginează că orice femeie frumoasă trebuie să fie, neapărat, și imorală, în timp ce toate uritele și balabustele sînt cinstite. Apropo, dumneavoastră, ca șef, ce părere aveți despre mine ?

GICU (*sobru*) : Nu e momentul, acum, să ne facem confesiuni. V-am spus că sînt grăbit.

VALENTINA : Mă luați cu pluralul. Trebuie să înțeleg că-ai vorbiți oficial. Credeam că pot conta pe dumneavoastră și ca amic.

GICU : Spuneți-mi despre ce e vorba.

VALENTINA : Soțul meu a înnebunit.

GICU : Da ? ! Mă mir. Părea un om la locul lui. Ați chemat un medic ?

VALENTINA : Nu e vorba de nebulie propriu-zisă. Are o criză de furie. Vrea să mă ucidă. M-a amenințat.

GICU : De ce ?

VALENTINA : E gelos. Groaznic de gelos. I s-a spus că aseară, în parc, m-ai sărutat cu cineva. În parcul „Privighetoarea“.

GICU : Și, care-i adevărul ?

VALENTINA : Adevărul e că mă aflu în parc, dar în interes de serviciu. Eram în inspecție.

GICU : Și eu am trecut aseară prin parcul „Privighetoarea“, dar nu v-am văzut.

VALENTINA : Eu v-am văzut. Erați grăbit.

GICU : Și, cum vă pot ajuta ?

VALENTINA : Foarte mult și foarte simplu. Spuneți că ați fost cu mine. În interes de serviciu, desigur.

GICU : Dar, parcă ziceați că soțul v-a văzut sărutându-vă cu cineva.

VALENTINA : Nu el, un văr de-al lui.

GICU : Și, atunci, ce să spun ? Că vă sărutați cu mine ?

VALENTINA : Da... Ceva în genul acesta... Că eram împreună...

GICU (*sever*) : Tovarășă Valentina, dumneata nu ești la prima abatere de acest gen. (*Între timp, Bubulac a ieșit în curte și își reia prășitul, trăgînd cu urechea la ce se discută în casă.*) Eu cunosc prin ce mijloace ai urcat dumneata pînă la postul de șefă a Sectorului Părculețe.

VALENTINA (*fără indignare*) : Ce vreți să insinuați ?

GICU : Știi dumneata ce vreau să insinuez. Știi dumneata cîte voturi de blam ai pe conștiință... Cîte cariere ai distrus... Nu mai departe, cariera tovarășului aceluia, adjunctul de la ICAB... Blond, cu ochi albaștri...

VALENTINA : El s-a legat de mine...

GICU : Bineînțeles. Dar dumneata trebuia să-i răspunzi la avansuri ?

VALENTINA (*varsă o lacrimă aproape sinceră*) : Tovarășe Crucescu, recunosc că am avut și rătăcirii, uneori, dar în cazul

acesta... vă mărturisesc ca unui tată... (*Rectifică.*) Nu, ca unui frate... E ceva sincer... Sînt îndrăgostită de un bărbat. E un om minunat... Floricultor... Și el mă iubește ca un nebun. Când e lângă mine, vibrează ca un arc. Ca să-i dau voie să mă sărute, a mers în genunchi aproape un kilometru, pe aleile parcului, în urma mea. Mi-a adus lalele negre... Și cu picățele. Plus o petunie, exemplar unic, creația lui personală, premiu european. N-am avut încotro, i-am dat voie să mă sărute. Ghinionul a fost că tocmai atunci a trecut prin parc un văr de-al soțului meu și ne-a văzut îmbrățișați. Un văr care mă urăște. Vă rog, dați-i un telefon soțului meu și spuneți-i că am fost împreună.

GICU : Păi, dacă e vorba de o iubire atît de sinceră și de frumoasă, divorțează și căsătorește-te cu acest floricultor.

VALENTINA (*dezolată*) : E căsătorit și el. Pînă divorțăm — și eu, și el — se duce, dracului iubirea. Am experiență, am mai încercat de cîteva ori. Marile iubiri, cum dau de tribunal, se ofilesc. În plus, nici nu doresc să mă despart de soțul meu. Un bărbat atît de înțelegător nu mai găsesc. Întotdeauna m-a înțeles și m-a crezut. Chiar cînd am mințit grosolan.

GICU : Și, de ce nu te-ar crede și de data asta ?

VALENTINA : N-am alibi.

(*Bubulac ciulește urechile, atent.*)

GICU : Cum, adică ?

VALENTINA : N-am acoperire. Vă rog frumos, liniștiți-l pe soțul meu : dați-i un telefon și spuneți-i c-am fost împreună.

GICU : Și că ne sărutam !

VALENTINA : Nu contează. În dumneavoastră are încredere. Îmi sînteți șef... O să-i spun că glumeam. Ne jucam... Ne hîrjoneam...

GICU (*indignat*) : Tovarășă Valentina !

BUBULAC (*vine, discret, la fereastră*) : Pst ! Pst !

GICU (*vine la fereastră*) : Ce s-a nîmplat ?

BUBULAC (*confidențial*) : Excelent ! Excelent !

GICU : Ce ?

BUBULAC : Alibiul. Marsați imediat. Ați fost împreună... V-ați sărutat... Exact între opt jumate și nouă jumate... Sînteți salvat... Asta e alibiul ! Perfect ! Aur ! (*Se retrage în grădină și continuă să sape.*)

GICU : Nu înțeleg nimic. Care alibi ? (*Se întoarce către fotoliul pe care s-a așezat Valentina.*)

BUBULAC (*disperat*) : E singura lui șansă de salvare și nu pricepe !

ELEONORA (*vine pînă afară, lângă Bubulac*) : Despre ce-ați vorbit ?

BUBULAC : Nimic... Fleacuri...

ELEONORA : E vorba de o femeie ?

BUBULAC : Nu nu cred... E o problemă oarecum de ordin filozofic... moral... Ceva destul de elevat, în orice caz...

ELEONORA : Bărbății, între ei, se acoperă. Altceva vreau să te rog. Problema de care ți-am vorbit...

BUBULAC : Care problemă ?

ELEONORA : Cu persoana... Femeia...

BUBULAC : Aha ! Femeia-mamă.

ELEONORA : Totul să rămână între noi. Te rog foarte mult. Poate că a fost o confuzie.

BUBULAC : Bineînțeles. (*Eleonora intră în casă.*) Ce-mă trebuiau mie încurcăturile astea ? Eu am ieșit să prădesc, să mă deconectez și, cînd colo, dau peste complicații. Ce-mi trebuie mie complicații ? După ce că sînt astenic...

GICU : Tovarășă Valentina... Noi ne cunoaștem de mult, nu-i așa ?

VALENTINA : De doi ani. De la angajare. În prima lună, am lucrat chiar în aceleși birouri... Dacă vă mai aduceți aminte, în a doua săptămînă m-ați invitat la cofetărie... Nu mi-ați spus că sinteți căsătorit... Mă cam plăceați... Vă simțeam cum vibrați ca un arc...

GICU (*jenat*) Nu despre asta-i vorba.

VALENTINA : Bineînțeles.

GICU : Vream să spun că eu apreciez multe dintre calitățile dumitale de salariat, ca și pe cele de om. Dumneata ești o femeie cu un fond sufletesc sănătos, bun... Și sotul dumitale mi-a făcut o impresie bună, atunci, la revelionul acela... Mi-a vorbit despre preocupările lui, despre... căsnicie. E, într-adevăr, foarte gelos ?

VALENTINA : Groaznic. Devine violent.

GICU : Mi-am dat seama. Deci, dumneata — cu un fond sufletesc sănătos, el — cu un fond sufletesc sănătos, ar fi păcat să vă ratați căsnicia, dintr-un fleac.

VALENTINA : Bineînțeles. Eu, de fapt, țin la el din punct de vedere omenesc... Chiar și ca sot... Faptul că sînt îndrăgostită nu are nimic de-a face cu căsnicia... Căsnicia e mai presus de orice...

GICU : Tocmai... Tocmai de aceea, am să-mi calc peste principii și am să comit această mică minciună, pentru a te proteja în fața sotului. O fac din motive umanitare. Rămîne între noi doi. Cu condiția să-mi promiți că nu se va mai repeta. Ce telefon are ?

VALENTINA : Lăsați, că-l formează eu. (*Formează un număr de telefon, apoi îi întinde receptorul.*)

GICU (*la telefon*) : Tovarășu' Popovici ? Noroc ! La telefon e Crucescu, șeful soției dumitale. Da, eu sînt. Vream să-ți spun că aseară am reținut o puțin în parc... Da, pe dînsa... Am avut unele probleme... Da, cu mine a fost... Să stăm de vorbă ? Da, desigur, cu plăcere... O să-mi fac timp... La revedere...

VALENTINA : Tovarășe Crucescu, vă mulțumesc din suflet ! Puțini șefi din lume

ar fi făcut un astfel de gest, în ziua de azi, pentru o subalternă. Vă mulțumesc. (*Se repede, plină de avînt, și-l sărută pe obraz. Coincidență fatală : în aceeași clipă, Eleonora intră cu cafelele, vede scena, tușește spre a-și anunța prezența și pune cafelele pe masă.*)

ELEONORA (*cu glasul stîns*) : Sînt amărui. VALENTINA : Mulțumesc foarte mult, dar eu mă grăbesc. Bună ziua. (*lese.*)

GICU (*profund tulburat, încearcă să-și redobîndească calmul*) : Tocmai începusem, draga mea, să-ți povestesc ceva, înainte de a veni această individă...

ELEONORA : Dar de ce vorbești așa de urît despre ea ?

GICU : Mă rog, această subalternă...

(*Apare Gabi.*)

GABI : Tati, pot să-ți vorbesc și eu două minute ? Am nevoie de tine.

ELEONORA (*solemnă*) : Gabi, ia loc, te rog. Tatăl tău are să ne comunice ceva foarte important.

GABI : Ceva important ? !

GICU (*către Gabi*) : Deocamdată, discut numai cu mama ta. Tu, du-te la tine.

ELEONORA : De ce să nu asculte și ea ? Avem un singur copil și l-am obișnuit să nu-i ascundem nimic. Vorbește.

GICU : Da, e vorba despre ceva extrem de important. (*I se pune un nod în gît.*) Atît de important, încît ar trebui să dispar fără să vă spun nimic.

ELEONORA : Vrei să nu mai fii atît de misterios ? Spune ce ți s-a întîmplat. Te-ai îndrăgostit ? Ai vîndut un secret de stat ? Ai devenit spion ? Ai trecut la o sectă religioasă ? Spune !

GICU (*solemn*) : Dragele mele... (*Sonerie la ușă.*) Vezi cine e.

ELEONORA (*se duce, deschide și se întoarce, urmată de un milițian*) : Pe tine te caută.

GICU (*se ridică, palid, cu glasul sugrumat*) : Da, tovarășe plutonier-major, la dispoziția dumneavoastră. (*Către Eleonora și Gabi.*) Lăsați-ne cîteva clipe singuri. (*Cele două femei dispar în bucătărie, nedumerite.*) De fapt, nici nu merita să vă mai deranjați, în maximum o oră veneam eu la dumneavoastră...

MILIȚIANUL : Ați fost anunțat ?

GICU : Nu, veneam din proprie inițiativă. Poate, e greu să mă înțelegeți, dar vă dau cuvîntul meu de onoare că nici acum nu mi-am revenit după întîmplare și nu am fost capabil să iau o hotărîre responsabilă... Nu aveam de gînd să ascund absolut nimic... Actul... sau actele mele... întotdeauna am răspuns de ele...

MILIȚIANUL : Desigur, dumneavoastră păreți un om serios și nu mai este cazul să vă explic eu ce importanță are un act sau un document, așa că vă rog să aveți grijă, pe viitor... (*Scoate un portofel și i-l înmînează.*)

GICU : Ce-i asta ?

MILITIANUL: Actele, dumneavoastră. Probabil, v-ați aplecat și v-au căzut din buzunar. Din fericire, le-a găsit un pionier fruntaș la învățătură și în comportare, care le-a adus imediat la noi. Peste cinci minute, a început o ploaie care vi le-ar fi distrus. Doriți să cunoașteți numele pionierului, pentru a-i mulțumi personal?

GICU (năucit de întorsătura lucrurilor): Da, desigur... Îi sînt foarte îndatorat.

MILITIANUL: Se numește Popescu Ionel. Școala generală 99, clasa a V-a B.

GICU: Mulțumesc. Știți, am avut o pană de cauciuc, m-am aplecat și... Vă mulțumesc foarte mult.

MILITIANUL: Vă salut. (Iese. Gicu rămîne îngîndurat.)

ELEONORA (apare, cu un geamantan): Ți-am făcut bagajele. Poți să pleci.

GICU: Trebuie să-ți dau niște explicații.

ELEONORA: Nu-i nevoie. Am atîta imaginație încît să bănuiesc despre ce e vorba.

GICU: Nu poți să bănuiești. N-ai cum.

(Eleonora dispăre în bucătărie. Gicu rămîne cîteva clipe îngîndurat, apoi își ia geamantanul și pleacă. În fața blocului, se întîlnește cu Bubulac, îmbrăcat în haine de oraș, pregătit și el de plecare.)

BUBULAC: Ce s-a întîmplat? Unde plecați?

GICU (abătut): Mă duc...

BUBULAC: V-au descoperit? Am văzut adineaori un milițian...

GICU: A fost pentru altceva. Nu m-au descoperit. Mă predau de bunăvoie.

BUBULAC: Dar, de ce? Dacă nu v-au descoperit, dacă nu v-au chemat, de ce să vă predați? E stupid.

GICU: Nu mai pot să suport vinovăția. Mă apasă conștiința.

BUBULAC (uluit): Conștiința?!

GICU: Da. Simt că nu mai pot duce o asemenea povară în spinare... Să știu că am ucis un om și să trăiesc liniștit... Aș înnebuni... Dumneata nu mă cunoști: eu am avut o viață curată ca o coală de hîrtie, n-am săvîrșit nimic urît, niciodată, în nici o împrejurare. Am fost un exemplu de cinste și de corectitudine. Și de onoare. Nu vreau să-mi pierd, tocmai acum, onoarea. Măcar atît să-mi rămînă.

BUBULAC: Eu nu vă înțeleg. Dar deloc nu vă înțeleg, pe cuvîntul meu. Din moment ce aveți un alibi atît de grozav, stați liniștit.

GICU: Care alibi?

BUBULAC: Alibiul cu tipa... Tipa din parc... Cu care v-ați sărutat. În caz că sînteți luat la întrebări, spuneți: pardon, eu eram cu o persoană în parc, mă sărutam cu dînsa, am acoperire... Știe chiar și soțul ei personal. Sînteți acoperit sută la sută.

GICU (năucit): Dumneata ești un geniu al răului și al perfidiei! Cum de ți-a trecut prin cap așa ceva?

BUBULAC (jignit): Vă să zică, după ce îmi storce mîntea ca să vă scot din rahat, mă faceți și geniu al perfidiei?! Atunci, descurcați-vă singur. (Dă să plece, dar se răzîndește.) Gîndiți-vă, cel puțin, la familie. Soția n-are serviciu, fata e studentă. Din ce-or să trăiască? Dumneavoastră vă convine să vă duceți la pușcărie pentru trei-patru ani, masă și casă pe gratis, eventual, cînd ieșiți, soția a și terminat divorțul, începeți o viață nouă, cu una tînără etc. Dar la aceste două ființe singure și lipsite de apărare nu vă gîndiți deloc?

GICU: Te rog, încetează! Regret foarte mult că ți-am acordat atîta încredere! Nu te amesteca în viața mea!

BUBULAC: Asta nu vă promit cu certitudine... Pentru că deja sînt amestecat... Și nu eu am vrut-o, ci dumneavoastră! Acum e tirziu să-mi spuneți: nu te băga!

GICU: La revedere. (Pleacă.)

BUBULAC: Sau adio! (Îngîndurat.) Complicată situație. Cred că trebuie să iau o atitudine. Eu vreau binele și mi se răspunde cu jigniri! Așa ceva n-am să admit! (Peste o clipă, în fața blocului apare Bebe; mărșuleț, sprinten, agil, slabuț, simpatic. Poartă în spinare un rucsac neverosimil de mare. Se uită pe o hîrtiuță. Bubulac e intrigat și-l abordează direct.) Tinere, încotro?

BEBE: Spre nord-vest.

BUBULAC: Vroiam să zic, pe cine cauți?

BEBE: Am impresia că nu pe dumneata. (Între în bloc.)

BUBULAC (pansiv): Am o zi ciudată. Vreau să fac bine și mi se răspunde cu rău. (Apare Femeia, oarecum dezorientată.)

FEMEIA: Bună ziua. (Bubulac tace.) Bună ziua. Nu-mi răspundeți?

BUBULAC: Nu, pentru că sînt pătit.

FEMEIA: Dacă sînteți amabil, locuiește cumva aici o tînără brunetă, studentă la filologie?

BUBULAC: În blocul nostru sînt două studente brunete, ambele la filologie. Dar de ce mă întrebați?

FEMEIA (încurcată): Uitați despre ce e vorba...

BUBULAC: Căutați cumva o fiică ce vă aparține pe cale naturală?

FEMEIA: De unde știți?

BUBULAC: Asta nu e o problemă, pentru mine. Mă numesc Bubulac și sînt doctor în drept. Cred că aș putea să vă ajut să limpeziți această situație. Vreți să intrăm puțin?

(Între amîndoi în bloc. Eleonora și Gabi apar din bucătărie.)

GABI: Mami, vrei să mă asculti?

ELEONORA: Da, draga mea.

GABI: Tata n-a vrut, deși sfatul lui m-ar fi ajutat mai mult. Se spune că tații își înțeleg mai bine fiicele. Uite despre ce e vorba: un coleg de-al meu, un băiat minunat, din toate punctele de vedere,

s-a îndrăgostit de mine, încă de-acum doi ani. Dar eu nu ştiam nimic şi nici el nu mi-a spus nimic. Apoi, brusc, a venit, mi-a măturisit totul şi m-a cerut în căsătorie.

ELEONORA : Şi ?

GABI : Nu asta e important. Important e altceva. (*Plînge.*) Mamă, cu acest prilej mi-am dat seama de un lucru groaznic : că eu n-am iubit pînă acum niciodată, deşi am douăzeci de ani, trei luni şi patru zile. Eu nu ştiu, efectiv, ce e acest sentiment ! Ştii ce-am făcut, de cîteva zile ? Am văzut toate filmele şi piesele despre dragoste : *Secretul dragostei, Elizirul dragostei, Feriţi-vă de dragoste, Nu vă feriţi de dragoste, Marile iubiri, Micile iubiri etc., etc.* N-am înţeles nimic ! Nimic !

ELEONORA (*depăşită*) : Draga mea, nici eu n-am iubit decît o singură dată în viaţă. Pe tatăl tău. Ne-am îndrăgostit la prima vedere, şi n-am înţeles nimic. Dar ţin minte că era extraordinar.

GABI : Aveai impresia că înfloresc caşii în ianuarie ?

ELEONORA : Nu. De ce ?

GABI : Aşa pretinde un poet. Că atunci eşti cu adevărat îndrăgostit, cînd ţi se pare că înfloresc caşii în ianuarie şi că iarba izbucneşte brusc de sub asfalt.

ELEONORA : Eu m-am îndrăgostit în august. Era o căldură groaznică. Şi, ce i-ai spus băiatului ?

GABI : Nimic. L-am privit şi el a înţeles că nu pot să-i spun nimic. Şi a început să plîngă. Şi, pe urmă, am început şi eu să plîng. Mamă, ştii ce groaznic e să nu poţi iubi ? Nu cumva sînt anormală ? Du-mă la un medic.

ELEONORA : Ce prostie ! Medicii habar n-au de suflul omenesc. Ei ne caută numai pe dinafară.

GABI : Tata, unde a plecat ?

ELEONORA : Nu ştiu. (*Disperată.*) Cred că ne-a părăsit. La cincizeci de ani, toţi bărbaţii îşi iau cîmpii. Nu mai ţin cont de nimic, calcă în picioare orice sentiment. (*Plînge.*) Cred că m-a părăsit pentru alta.

GABI (*patetic*) : Tatăl meu e cel mai bun din lume ! El nu e în stare de o asemenea mîrşăvie !

ELEONORA : Şi eu credeam aşa despre tatăl meu, la vîrsta ta. Pînă cînd am ieşit cu logodnicul meu, adică, cu taică-tu, la un restaurant. Acolo, cu cine crezi că dau nas în nas ? Cu tăticuţul meu drag şi adorat, bunicul tău. Cu cine era el la o masă, tete-à-tete ? Cu colega mea de bancă, prietena mea cea mai bună, cu care-mi făceam lecţiile. Dacă i-aş fi spus mamică-mi, ar fi murit pe loc.

GABI : Şi, nu i-ai spus ?

ELEONORA : Nu. A aflat singură. Şi s-a resemnat. Orice femeie, după patruzeci şi cinci de ani, trebuie să se apuce de tri-

cotat, de crescut nepoţi, sau să intre în comitetul de stradă...

GABI (*îngîndurată*) : Şi chiar crezi că tata ne-a părăsit ?

ELEONORA : Da. Definitiv. Şi-a luat şi bagajele.

GABI (*plîngînd*) : Mamă, nu pot să cred ! Tata e un om atît de minunat...

ELEONORA : Da, şi eu eram convinsă că e un om minunat. Ce e ciudat, pentru noi, femeile, e că şi cei minunaţi ne înşală.

BUBULAC (*iese împreună cu Femeia*) : Vă rog să fiţi calmă. Vom lămuri lucrurile pînă la capăt. Veniţi cu mine. (*Pleacă amîndoi spre stradă.*)

GABI : Mamă, e groaznic, tot ce-mi spui. (*Sonerie. Se duce, deschide şi se întoarce cu Popovici, soţul Valentinei, tip tîndr, grăsan.*) Mamă, te caută cineva. (*Între în camera ei.*)

POPOVICI : Bună ziua. Sper că mă ţineţi minte... (*Eleonora face eforturi.*) De la revelion... Sînt soţul tovarăşei Valentina, subalterna soţului dumneavoastră...

ELEONORA : Exact. V-am recunoscut. Luaţi loc.

POPOVICI : Mulţumesc. Nu am venit să stau. Am venit să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

ELEONORA : A plecat de cîteva minute.

POPOVICI : Mulţumesc. Ştiu unde-l găsec (*Vrea să plece.*)

ELEONORA : Unde ?

POPOVICI : Veţi afla mîine, din presa cotidiană.

ELEONORA (*îi iese înainte şi-l reţine*) : O clipă ! Sînt soţia lui şi simt nevoia de mai multe detalii. Explică-te.

POPOVICI (*se aşază*) : Aţi observat, cumva, ceva între soţia mea şi soţul dumneavoastră ?

ELEONORA (*decisă*) : Da. Dînsa a fost aici acum o jumătate de ceas. I-am surprins îmbrăţişaţi.

POPOVICI (*fericit*) : I-aţi surprins ? !

ELEONORA : Da. I-am văzut cu ochii mei.

POPOVICI : Bravo. Mă bucur.

ELEONORA : De ce te bucuri ?

POPOVICI : Că nu m-am înşelat. Am presimţit că el e. Dealtfel, a şi recunoscut. Poate că nu ştiaţi că mi-a dat azi un telefon, prin care a recunoscut că a fost aseară în parcul „Privighetoarea”, cu soţia mea. Cineva i-a văzut cum se sărutau, pe o bancă.

ELEONORA : Pe o bancă ? !

POPOVICI : Da. Acum au întîlnire din nou, pe aceeaşi bancă. Am pus mîna pe o scrisoare nesemnată. Cu scrisul aplecat spre dreapta. M-am interesat. E al soţului dumneavoastră. Mă duc să-i surprind.

ELEONORA (*decisă*) : Un moment. Merg şi eu.

POPOVICI : Cu atât mai bine.

ELEONORA (*în timp ce se piaptână*): Aveți de gând să divorțați?

POPOVICI : Nu. Nici nu mă gândesc. Ar vrea ea să scape de mine și să-și facă de cap ! (*Plinge.*) Dacă ați ști ce încredere oarbă am avut, până acum, în soția mea... Deși părea oarecum frivolă, îmi era profund devotată. Știa că sint gelos și-mi respecta slăbiciunea. Acum, nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat, cum a putut s-o ademenească soțul dumneavoastră. Probabil că a șantajat-o, altfel nu-mi explic.

ELEONORA (*jignită*) : Te rog să-ți măsoari cuvintele ! Cum îți imaginezi că soțul meu ar fi capabil de un șantaj ? ! Îl cunosc de douăzeci și cinci de ani. Mai degrabă, soția dumitale este gata oricând să se agățe de gâtul bărbaților. Adu-ți aminte de scandalul de la revelion.

POPOVICI : Eu am recunoscut că soția mea avea porniri frivole, dar nu a trecut nici odată la fapte.

ELEONORA : De unde știi dumneata ?

POPOVICI : Mi-a jurat solemn. Mi-a spus : „Puiule, îmi place să cochetez, dar nu merg mai departe, stai liniștit”. Și eu am stat liniștit.

ELEONORA : Foarte rău ai făcut. Când o femeie își înșală bărbatul, numai bărbatul e de vină. Înseamnă că nu e bărbat. Că n-a știut s-o strunească.

POPOVICI : E adevărat. Eu n-am atins-o nici măcar cu o floare.

ELEONORA : Dar, de adus, i-ai adus vreo floare ?

POPOVICI (*sincer*) : O dată pe an. La onomastică. Eu îi aduceam, de ziua ei, o floare, ea îmi aducea, de ziua mea, o cravată. Alte gingășii nu ne-am permis, strângeam bani de mașină și de apartament. Acum, s-a ales praful.

ELEONORA (*e gata de plecare*) : Deci, n-ai de gând să divorțezi ?

POPOVICI : Nu. O ucid. (*Scoate de sub haină un satir.*)

ELEONORA : Vai de mine !

POPOVICI : Pe cuvânt. Cu satirul. În moalele capului. Mergem ?

ELEONORA : Mergem.

POPOVICI : Dumneavoastră, ce-aveți de gând ?

ELEONORA : Eu am să mă descure manual.

(*Își pune pe cap, demonstrativ, o perucă.*)
Între o nevastă și-o amantă — ambele, românce — o păruială e suficientă și hotărâtoare. Lasă satirul. Rezolv eu lucrurile. Hai !

(*Cei doi ies, călcând cu decizie. Pauză. Sonerie. Gabi nu aude, din camera ei, de unde apare abia într-un târziu.*)

GABI : Mami ! Unde ești ?

(*Bebe intră pe fereastră, trăgându-și cu greu după el rucsacul. Gabi îi remarcă apariția, fără să se mire.*)

BEBE : Aveți soneria defectă ? Am sunat și nu mi s-a răspuns. În plus, cineva m-a indus în eroare : mi-a spus că în bloc nu există o familie Crucescu, ci una Prucescu, care s-a mutat.

GABI : Noi sintem familia Crucescu.

BEBE : Acum, m-am lămurit. (*Se așază pe fotoliu, cu rucsacul în spinare.*) Unde e tatăl dumneavoastră ?

GABI : Nu e acasă.

BEBE : Atunci, am să-l aștept.

GABI : Va întârzia, probabil...

BEBE : Nu mă grăbesc. (*Pauză. Între timp, adoarme brusc și începe să sforăie.*)

GABI (*stupefiată, formează un număr de telefon*) : Alo ! Miliția !

C O R T I N A

PARTEA a II-a

Același decor și aceleași personaje. Acțiunea se reia exact din momentul în care s-a intrerupt.

GABI (*la telefon*): Alo! Militia? Bună ziua.

Vreau să vă relatez următoarea situație: eu sînt singură acasă, tata e plecat, mama e plecată, și mi-a intrat un tînăr pe fereastră, a zis nu știu ce și nu știu cum, s-a așezat pe un fotoliu, după care a adormit brusc și a început să sforăie... Eu ce să fac cu el? Zău, pe cuvînt că nu glumesc! (*Bide, i s-a spus, probabil, o glumă.*) Da, pare o glumă, dar... Nu, nu e deloc agresiv... E și simpatic, da. (*Îl privește cu vădită satisfacție.*) Da, e foarte simpatic... Atunci, lăsați, că mă descurc eu... Mă scuzați... Îl trezesc... Da... (*Inchide telefonul. Apoi se apropie, cu prudență, de Bebe și-l atinge cu un deget.*) Alo! Fiți amabil... Vă rog frumos să vă treziți! (*Îl scutură de umeri, indignată.*) Dar ce înseamnă asta? Dați buzna într-o casă străină — nechemat, neinvitat — vă instalați comod pe fotoliu și începeți să dormiți și să sforăiți?! Asta e curată... (*Nu îndrăznește să spună cuvîntul.*) Curată obraznicie. Vreți să chem vecinii? Să chem militia?! Pom-pierii?! (*Nici o reacție din partea lui Bebe. Acesta doarme profund.*) Nu-i nimic. Lasă că vine mama, vine tata, îți arată ei... Te aruncă ei pe fereastră, înapoi... (*Apare Bubulac, care se întoarce din oraș. Gabi îl vede și-i cere ajutorul.*) Dacă sînteți amabil, aș vrea să vă rog ceva.

BUBULAC: Desigur, cu plăcere.

GABI: Uitați despre ce e vorba: dînsul a intrat pe fereastră, cu bagaje cu tot, a întrebat nu știu ce, după care s-a așezat și-a adormit. Acum, nu vrea să se trezească și să plece. Puteți să mă ajutați?

BUBULAC: Dar, bineînțeles. Lăsați, că vi-l zburătăcesc eu, imediat. (*Vine înduntru și-l bate pe Bebe pe umăr, energic.*) Vă rog să fiți amabil și să vă treziți. (*Nici un semn. Bubulac insistă.*) Vă rog frumos, ca să nu chemăm organele!

BEBE (*se trezește, satisfăcut*): Hei, ce somn zdravăn am tras! Cît am dormit? (*Se uită la ceas.*) Doar unsprezece minute. Mă sînt excelent.

BUBULAC (*sever*): Tinere, am nevoie de o explicație.

BEBE: Ce explicație?

BUBULAC: Ce cauți aici, cum ți-ai permis și cine ești?

BEBE: Dar dumneata cine ești?

BUBULAC: Bubulac, doctor în drept.

BEBE: Bebe, globetrotter. (*Îi stringe mîna lui Bubulac, care scoate un urlet de durere și fuge afară, îngrozit.*)

BUBULAC (*apare la fereastră, plîngînd*): Domnule, acum știu cine ești: ești un monstru! Pentru ceea ce ai făcut, poți să primești o groază de ani de pușcărie.

BEBE: Dar, ce: v-am făcut? M-am recomandat, pur și simplu.

BUBULAC: Dumneata nu ai voie să dai mîna cu oamenii! Dumneata ar trebui să umbli cu mîinile legate, așa cum umbli cîinii, cu botniță. (*Către Gabi.*) Dumneata nu-ți imaginezi cum mi-au trosnit oasele! Parcă erau niște vreascuri. Mă duc să chem organele! (*Pleacă.*)

GABI (*către Bebe*): Cred că nu e bine să mai rămîi aici. Bubulac e în stare să vină cu militia. Mai bine, pleacă!

BEBE: Ți-am spus, domnișoară, că am ceva de vorbit cu tatăl dumitale. Îl aștept pînă vine. Te deranjez, dacă-mi beau cafeaua aici? (*Îa bastonul și-i deșurubează capacul. Capacul devine pahar. Din baston își toarnă cafea.*) E fierbinte. Dorești? În partea cealaltă, am apă rece, de la gheață. La mijloc am sucuri și alte chestii gustoase. Este un baston de construcție specială, anume pentru cei care călătoresc pe jos. Ce crezi că am aici, în rucsac? Un cort, un pat, o masă, un scaun, veselă, un costum de zi, un costum de seară, rufărie de corp, rufărie de pat, două kilde de cartofi, un kil de ceapă, două, de roșii, unul de păstîrnac, unul, de...

(*Sonerie, la ușă.*)

GABI: A venit Bubulac, cu militia! Trece alături! Nu vreau scandal. (*Îl îmbrînțește în camera ei, cu bagaje cu tot. Apoi deschide și se întoarce, urmată de Eleonora.*)

ELEONORA (*surescitată*): Inchipuie-ți că nu i-am prins. Plecaseră de cinci minute.

GABI: Despre cine vorbești?

ELEONORA : Tu nu știi... E mai bine... A venit un tip... l-ai văzut... care zicea că nevastă-sa și cu taică-tu... (*Istovită.*) În sfârșit, nu i-am prins... Aș fi vrut să am o explicație cu ea, că de la femeie la femeie. (*Își scoate peruca. Sonerie, la ușă.*) Vezi cine e.

(*Gabi se duce, deschide și se întoarce, urmată de Gripcă, tip gras, greoi, apropiat de șizeci de ani. Poartă cu el o servietă jerpeliță, doldora de hîrtoage.*)

GRIPCĂ : Bună seara, tovarășă Crucescu. Vă rog să mă scuzați că vă deranjez la această oră și în acest moment dificil, nu-i așa? (*Insinuant.*) Numai de mine nu aveți nevoie dumneavoastră, în aceste clipe de răscruce în viața personală. Dînsa este fiica dumneavoastră, Gabriela, nu? Studentă la Facultatea de limbă și literatură română, instituție foarte prestigioasă, desigur. Dacă dînsa dorește să asiste la discuția noastră, cu atât mai bine, dacă nu, poate să se retragă...

GABI : Prefer să mă retrag. Am o problemă... (*Dispare în camera ei.*)

GRIPCĂ : Îmi pare rău că nu m-am recomandat, dar am impresia, dacă nu cumva certitudinea, că mă cunoașteți, am participat la o reuniune tovarășească la care erați și dumneavoastră, cu soțul, iar soțul dumneavoastră îmi este vechi prieten și coleg de serviciu, lucrăm împreună de aproape treizeci de ani, de când eram tineri și utemiști... Deci, mă cunoașteți, sau e nevoie să mă recomand? Sînt tovarășul Gripcă, de la Serviciul Cadre. Acum îi spune Personal, dar e același lucru, n-are nici o importanță, sînt etape cînd un anumit conținut cere o anumită formă, și invers, n-o să mă apuc eu acum să fac cu dumneavoastră lecție de învățămînt politic... (*O privește fix pe Eleonora, care este uluită de elocința neașteptatului musafir.*) Ca să fiu mai precis, lucrez în probleme de Cadre, de exact douăzeci și opt de ani și sînt, efectiv, un bun prieten și un vechi coleg al soțului dumneavoastră. (*Între timp a scos din servietă un dosar voluminos.*) Pentru ce v-am deranjat la această oră?

ELEONORA (*grăbită să facă precizarea*) : Soțul meu nu este acasă.

GRIPCĂ : Nu-i nimic, asta nu are prea mare importanță. Doream, de fapt, să discut cu dumneavoastră. La modul cel mai prietenesc cu putință. Nu oficial, ci personal. Ca de la om la om.

ELEONORA (*impresionată de bunăvoința care i se arată*) : Iertați-mă că nu v-am întrebat dacă doriți o cafea.

GRIPCĂ : Mulțumesc, nu beau cafea seara, niciodată.

ELEONORA : Atunci, un păhărel de vișină...

GRIPCĂ : Mulțumesc. Vișină primesc. Îmi plac băuturile dulci. Prima dovadă că nu sînt bețiv... (*Eleonora scoate din bufet*

o sticlă cu vișină și-i toarnă într-un păhărel.) Nu, nu admit să gust, dacă nu gustați și dumneavoastră. (*Eleonora își toarnă și ei un păhărel, ciocnesc și beau, bine dispuși, zimbitori, amabili.*) Iertați-mă, dumneavoastră ați făcut-o? Este excelentă. N-am băut așa ceva, în viața mea. Ce parfum! E delicioasă. Să te lingi pe buze. Sînteți o gospodină cu vocație. Felicitări. (*Răsfoiește, brusc, dosarul.*) Uitați, tovarășă Crucescu, despre ce este vorba: noi am primit recent, mai precis, astăzi, o sesizare în legătură cu o anumită faptă săvîrșită de soțul dumneavoastră. Știți despre ce e vorba?

ELEONORA : Știu.

GRIPCĂ : Deci, v-a spus?

ELEONORA : Mi-a dat de înțeles. După aceea, am aflat eu, pe alte căi.

(*Spectatorii vor trebui să priceapă că cele două personaje merg pe piste paralele.*)

GRIPCĂ : Ce fel de căi?

ELEONORA : Adică, a venit o persoană implicată, care mă-a spus tot. Între timp, însă, soțul meu a dispărut. Probabil, știți Gripcă : Nu, dar nu ne miră. (*Începe să noteze.*) La ce oră a dispărut?

ELEONORA : Acum aproximativ treizeci, patruzeci de minute.

GRIPCĂ : Exact cum am fost informați și noi. (*Bea încă un păhărel de vișină.*) Excelentă vișină! Ați făcut-o personal?

ELEONORA : Bineînțeles. (*Îi mai toarnă încă un păhărel. Gripcă îl bea imediat.*)

GRIPCĂ : Iertați-mă, eu nu sînt băutor, sufăr cu ficatul, dar o asemenea vișină n-am băut în viața mea. Este absolut formidabilă... (*Vișinata și-a făcut un anume efect asupra lui, ochii încep să-i strălucească, își sinceritatea lui sporește.*) Dar, chiar așa! Dumneavoastră nu vă mai amintiți de mine, deloc? Noi am stat de vorbă, amîndoi, cu circa... un moment, că vă spun exact... (*Răsfoiește dosarul și face un calcul mintal.*) Acum exact cincisprezece ani și patru luni, noi am avut o discuție, împreună, în locuința pe care o aveți, pe strada Dobrogeanu Gherea numărul 7 șase, etajul trei, apartamentul patru. E adevărat?

ELEONORA : Da, acum îmi amintesc. Aveți masta?

GRIPCĂ : Exact. În furculiță. (*Ride de se prăpădește. Ea îi mai toarnă un pahar, el îl bea imediat.*) Tovarășă Crucescu, să revenim la ale noastre, nu vreau să vă rețin prea mult. Soțul dumitale... pot să-ți zic așa?

ELEONORA : Vă rog.

GRIPCĂ (*luat de vișină*) : Prevăd c-o să ne și tutuim, pînă la urmă, dat fiind vechimea cunoștinței noastre... Deci, tovarășul Crucescu nu e acasă?

ELEONORA : Nu.

GRIPCĂ : Precis?

ELEONORA (*varsă repede o lacrimă*) : Precis. Ne-a părăsit...

GRIPCĂ : Vă rog să fiți calmă. Niciodată, lucrurile nu sînt atît de grave pe cît ne imaginăm noi. Deci, v-a părăsit...

ELEONORA : Nu, ne-a fost luat !

GRIPCĂ (*edificat*) : Firește, luat. Ce vreți, e la mijloc o viață de om...

ELEONORA (*nu-și poate stăpîni lacrimile*) : Și, viața mea ? ! Eu ce mă fac, cu viața mea, dacă am rămas singură ?

GRIPCĂ : Tovarășă Crucescu, fiți calmă și înțeleghătoare. Noi, materialişti, ştim să acordăm întâmplării rolul care i se cuvine. A fost o întâmplare care i se poate întîmpla oricui. Sigur că orice întîmplare poate fi stăpînită și dirijată de către un om conștient, bine înarmat ideologic și științific, dar asta e cu totul altceva. Atîția oameni sînt călcați, zilnic, pe glob....

ELEONORA : Și atîtea suflete ! Atîtea suflete curate și nevinovate, călcate în picioare și strivite fără milă.

GRIPCĂ (*filozof*) : Da, firește. Un trup, de fapt, e egal cu un suflet. Ele nu pot fi niciodată despărțite în mod mecanic. Călcînd un trup, călcăm, implicit, și un suflet. Și, invers : călcăm un suflet, călcăm un trup. Aici aveți mare dreptate. S-ar putea, totuși, ca dînsul să aibă unele circumstanțe atenuante. Deși, fiind vorba de o persoană cu muncă de răspundere, lucrurile se complică oarecum, dar, ce putem face ? Fapta e faptă. Să vedem cum putem să-l ajutăm.

ELEONORA : Eu nu sînt dispusă să-l ajut.

GRIPCĂ : Nu sînteți dispusă ?

ELEONORA : Nu. Și nici să-l iert. Nici dacă-mi cade la picioare. Nici dacă va merge în genunchi după mine.

GRIPCĂ : Nu pot să nu apreciez intransigența dumitale, față de o greșeală morală. Într-adevăr, o femeie poate ierta multe unui bărbat, deși bărbatul nu sînt dispus să ierte nimic femeilor. Totul, însă, pînă la un anumit punct.

ELEONORA : Viața mea de soție este curată ca o lacrimă. Eu nu i-am greșit cu nimic.

GRIPCĂ : Da, știm asta. Știm chiar mai mult : că ești o femeie minunată. Vei divorța ?

ELEONORA : De ce mă întrebați ?

GRIPCĂ : De ce să-ți ascund ? Eu trebuie să fac pînă mîine o înformare pentru conducerea Consiliului popular. Deci, trebuie să cunosc cazul, sub toate aspectele lui, inclusiv intențiile dumitale. De obicei, în astfel de împrejurări, cînd soții sînt luați pentru un timp mai îndelungat, soțiile îi părăsesc. Nimic nefiresc în asta, nimeni nu poate să aștepte un an, doi, trei, patru — nu e uman, deși, teoretic, e foarte nobil. În cazul că divorțezi, noi vom avea obligația să ne interesăm de soarta dumitale. Poate, vei avea nevoie de o pensie... deși nu e cazul, din cauza vîrstei... Sau un serviciu... (*Se uită în dosar.*) Deși, s-avem iertare, nu prea

posedăm studii... Azi, fără studii, nu poți fi decît femeie de serviciu.

ELEONORA : Am făcut nouă clase, dar m-am căsătorit...

GRIPCĂ : N-au valoare. Numai de la liceu în sus, contează. Societatea a progresat, cine n-a învățat a pierdut căruța ! S-a dus vremea directorilor cu patru clase primare. Eu, personal, mi-am completat liceul la bătrînețe. O chestie absolut comică : fiu-miu era într-a noua, și eu, într-a șaptea. Mă medita, îmi făcea computurile, eram la mîna lui. Te supăr dacă te mai deranjez cu un păhărel de vișină ? (*I se toarnă respectivul păhărel de vișină.*) la spune-mi, dragă Eleonora... (*Îi ia mîna și i-o sărută.*) Iartă-mă că-ți spun pe nume, dar sper că mă consideri prieten, începînd de astăzi. Spune-mi : ce s-a întîmplat cu el ? Cum de-a ajuns Crucescu, acest om de valoare, acest tovarăș admirabil, în situația în care a ajuns ? Se luase, cumva, de băutură ?

ELEONORA : Nu. Nu am observat nimic schimbat la el. Nu lipsea noaptea de acasă, venea devreme, lucra pînă la unu, două, ca de obicei, citea, era calm, liniștit... Nu se luase de băutură, precis.

GRIPCĂ : Draga mea, îmi pare rău că te contrazic. (*Apăsă.*) Atunci, el era băut !

ELEONORA : Băut ? !

GRIPCĂ : Da ! Atunci cînd a săvîrșit fapta, era troscăit. Băuse masiv. Avem dovezi. (*Oțtează.*) N-are salvare. E pierdut.

ELEONORA : Pierdut ? !

GRIPCĂ : Mîine va fi deja exclus. Și destituit. În lipsă. Păcat că nu a venit să ne anunțe și pe noi, imediat. Puteam aranja să fie luat după ședință. Adică, să ne dea mai întîi nouă niște explicații. Era obligat. Mai ai o vișină ? (*O bea și pe-a șasea. Se îmbată.*) Dacă ai ști ce rău îmi pare de el, draga mea ! Ca de un frate ! Ce om minunat ! Și ce faptă mîrșavă a comis ! S-a distrus ! E pierdut... (*Îi ia o mîna.*) Ai de gînd să-ți refaci viața personală ? Ai merita. (*Insistă cu avansurile, îi mîngie mîna pînă la cot, o sărută pe umăr.*) Ești o femeie bine, încă, ai dreptul la bucurii. Ce piele îngrijită, ce privire tînără și clocotind de viață... Poate-ți închipui că eu sînt fericit în viața personală... Sînt așa de singur și de nefericit, încît uneori mă întreb de ce nu am și eu dreptul la o femeie pe care s-o ador și să mă adore. De cînd ai alunșta asta ?

ELEONORA (*a băut și ea două pahare*) : Din naștere.

GRIPCĂ : Din naștere ? ! Ce ciudat ! (*Brusc.*) O să-ți pun ultima întrebare oficială : soțul tău... Gicu, ca să fiu mai direct... și-a cunoscut, cumva, victima, dinainte ? Te rog să te gîndești bine. Asta e extrem de important.

ELEONORA : Bineînțeles că a cunoscut-o. S-au întîlnit și aici, în casă.

GRIPCA (notind, înfrigurat): E îngrozitor ce-mi spui. Inimaginabil! Înseamnă că gestul lui a fost premeditat! Înseamnă că victima a fost lovită anume...

ELEONORA (înțelegând altceva): Nu știu cum a fost lovită victima, știu cum am fost lovită eu. Lovită în plin.

GRIPCA (închide dosarul și-l vîră în servietă): Mulțumesc. De fapt, asta vroiam să știu. (Suferind.) Nefericitul! Nu mai e nimic de făcut pentru el. Nimic.

(În fața blocului apar Bubulac și un milițian — același din prima parte. Bubulac vine la fereastră.)

BUBULAC: Vă rog, unde e persoana? Ca venit miliția!

GRIPCA (crede că-i vorba despre Gicu): E plecată, persoana... (Către milițian.) Lăsați, că ne ocupăm noi de problemă. E în mâinile noastre.

MILIȚIANUL: Ca să fiu sincer, eu nu pricep despre ce e vorba.

BUBULAC (către Gripă): Vreau să vă relatez că am fost, pur și simplu, mutilat. Mîna asta n-o mai simt. Parcă n-ar fi a mea. Parcă ar fi de plastic.

GRIPCA: Vă rog să nu ne rețineți. Adresați-vă unui medic.

MILIȚIANUL: Mergeți la circumscripție și luați un certificat.

BUBULAC: Ai dreptate. Să am întîi ceva la mîna. (Plecă amîndoi.)

GRIPCA (familiar): Eleonora, draga mea, iartă-mă că insist: îmi mai dai o picătură de vișină? (Eleonora se conformează.) Spune-mi: pot să fac ceva pentru tine? Vreau să te ajut, din tot sufletul. (Ea plînge.) Nu te sfii de mine. Sîntem doi nefericiți. (Îi sărută mîinile, devine insistent.) Poate, ne unim singurătățile... Fiica ta mai e aici? (Ea nu-i răspunde, e tulburată.) Apropo de fiicăta... Am aflat ceva teribil: că nu e copilul tău. De ce nu ne-ai spus și nouă? Chiar dacă soțului i-ai ascuns acest amănunt, nouă, Cadrelor, trebuia să ne comunicii... Azi a fost la noi mama ei și ne-a dat o declarație în acest sens.

ELEONORA: Dar, ce importanță are asta? Fata e majoră.

GRIPCA: Toamă pentru că e majoră, trebuie să știe adevărul. Și soțul tău trebuie să știe adevărul. Noi luptăm pentru adevăr. (Eleonora pare dărmată.) Hai, nu fi așa de deprimată. Hai să ne mișcăm puțin, să discutăm în aer liber. Uite, te invit la un local. (În șoaptă.) Un mic restaurant ținut de un semimandatar, prieten al meu... Are ficăței de pasăre la grătar și ciupercuțe... Vii?

ELEONORA (privindu-l lung și nedumerită): Nu.

GRIPCA: De ce? Ți-e frică de cineva? Nu fi proastă. O să fim în siguranță.. Are separeuri... (În aceeași clipă, pe ușă intră Gicu, fără să fi făcut vreun zgomot care

să-l pună în gardă pe Gripă.) De cine ți-e frică?

ELEONORA (l-a văzut pe Gicu): De el. (Către Gicu.) Dragul meu, ești căutat de la Cadre. Ți se cer anumite explicații. (Iese spre buclărie.)

GICU (needificat): Gripă, ce e cu tine?

GRIPCA (deja beat): Dragul meu... (Vrea să-l îmbrățișeze, dar se reține.) Am trecut întîmplător... Mi-era dor de tine... (Îl sărută pe obraji.) Dragul meu... Mai ții minte, cînd eram utemiști și lipeam alîșe cu „Votați soarele!”? (Gicu continuă să fie uimit.) Unde ai toaleta? (Gicu îl conduce spre toaletă. La fereastră apare Bubulac.)

BUBULAC (uluit): V-ați întors?

GICU (alb): Da.

BUBULAC: Cum așa?

GICU: De ce te miri?

BUBULAC: Păi, cum să nu mă mir?

GICU: M-am dus la miliție să mă predau și ofițerul de serviciu m-a jăgnit.

BUBULAC: De ce?

GICU: Mi-a zis că sînt beat.

BUBULAC: Nu se poate!

GICU: Pe cuvîntul meu. I-am spus: „To-varășe, eu sînt cel cu crima despre care s-a scris în ziar. Eu l-am călcat pe respectivul”. Ofițerul s-a uitat la mine chiorș: „Du-te, dom’le, și te culcă, nu vezi că ești beat?” „Eu, beat?” „Da, dume-neata, ești beat!” „Eu am omorît un om, am venit să mă predau și nu accept să fiu insultat!” La care tipul, ofițerul, mi-a zis: „Atunci, înseamnă că te ții de glume. Ia o amendă, ca să te înveți minte.” Ce părere ai?

BUBULAC: Și, anuțul din ziar?

GICU: Asta l-am întrebât și eu.

BUBULAC: Și, ce v-a spus?

GICU: Că s-a rezolvat. Adică, vinovatul s-a predat singur. După care au mai apărut trei vinovați voluntari. Eu eram al patrulea.

BUBULAC: Înseamnă că ofițerul nu era în cunoștință de cauză. Lăsați, că vorbesc eu cu sectoristul. Sîntem prieteni, i-am făcut o sobă, aranjez eu cu el să vă aresteze.

GICU: Nu, deocamdată nu mă grăbesc. Aștept pînă mîine. Mulțumesc. (Gicu se îndreaptă spre toaletă și revine cu Gripă, acesta pare oarecum înviorat, dar extrem de sentimental.)

GRIPCA: Dragul meu, ce mult mă bucur că te văd!

GICU (cumsecade): Ia loc.

GRIPCA: Iartă-mă, mai iau un pahar de vișină. Ce nevastă minunată ai! A făcut o vișină divină!

GICU (sobru): Intr-adevăr. Dar, cu ce ocazie, pe la mine?

GRIPCA (îi cade pe umăr): Nenorocitul! Cît de mult am ținut la tine! Ești pierdut!

GICU : De unde-ai aflat ?

GRIPCA : Asta nu e o problemă, pentru mine, tu știi foarte bine că eu aflu totul la timp. Acum... (se uită la ceas) patruzeci și două de minute, am fost sesizat, și, peste nouă minute, eram la ușa ta.

GICU : Vrei să mă salvezi ?

GRIPCA : Am venit să mă informez. Eu nu pot să te salvez. Sint prea mic. Eu informez mai departe.

GICU : Ce informezi ?

GRIPCA : Adevărul !

GICU : Și, dacă acest adevăr mă distruge pe mine, prietenul tău, nu faci o excepție ?

GRIPCA (sincer) : Nu. Îmi fac datoria. Spun adevărul și-mi văd de treabă. Eu nu-mi pot permite să fac excepții. Nu-mi permite funcția. Excepții și derogări fac și dau numai șefii. Te rog să nu ceri așa ceva și să nu insiști.

GICU : Ții mai mult la un principiu decât la viața mea ?

GRIPCA : Nu țin la principiu, țin la mine. Și la familia mea.

GICU : Ascultă, Gripcă, tu mai ții minte, când aveai douăzeci de ani, când eram amândoi foarte buni prieteni și iubeam aceeași fată ?

GRIPCA : Da, pe Margareta.

GICU : Soția ta actuală. Tu știi că ea mă iubea pe mine, și eu, pe ea ?

GRIPCA : Știu.

GICU : Și că eu am renunțat la ea pentru tine, din considerente de prietenie ? !

GRIPCA : Mersi. Dacă regreti, ți-o dau înapoi. Facem schimb.

GICU : Nu fi murdar ! Atunci o iubeai și erai în stare să mori pentru ea. Îmi plăcea și mie, dar, pentru că tu erai disperat, am avut atîta tărie încît să cedez, în numele prieteniei. Tu poți să faci ceva pentru mine, în numele prieteniei ?

GRIPCA : Ascultă, Crucescule ! Tu ai săvârșit o crimă !

GICU : Pe care o recunosc.

GRIPCA : Și, vrei să-ți acopăr eu această crimă, pentru o femeie cedată cu nu știu cîte decenii în urmă ?

GICU : Nu vreau să mi-o acoperi. Vreau să mă ajuti.

GRIPCA : Cum ?

GICU : Să nu te amesteci... Să spui că nu m-ai găsit... Adică, să-mi dai un răgaz de-o zi sau două, pînă lămuresc eu lucrurile, cu miliția. Deocamdată, șefii mei nu știu nimic. Nu te grăbi să-i informezi. Așteaptă încă o zi.

GRIPCA : Să aștept încă o zi... (Îngîndurat.) Și, ce să fac, în această zi ?

GICU : Dormi, te plimbi... Eventual, te îmbeți... Pur și simplu, n-ai știut... Sau ai știut și-ai uitat.

GRIPCA : Am făcut, odată, cuiva, un asemenea serviciu. L-am pășuit. Între timp, individul, luat la întrebări, m-a demascat. Am fost retrogradat pe linie de serviciu

și am luat un avertisment pe linie de partid. Te rog să nu mă corupi ! Nu-mi mînji dosarul, cu doi ani înainte de pensie !

GICU (edificat) : Gripcă, fii calm, nu-ți cer nimic. De fapt, dacă vrei să știi adevărul, te-am pus la încercare. Nu vroiam nimic de la tine. Sint conștient de ceea ce-am făcut și de cît trebuie să plătesc. Vreau să știu un singur lucru : de ce ți sărutai umărul soției mele, cînd am intrat pe ușă ? Și unde vroiai s-o inviți ? Răspunde la aceste întrebări. (Pauză, Cei doi se privesc în ochi. Gripcă nu rezistă.)

GRIPCA : Ceea ce spui e o minciună sfruntată ! O provocare !

GICU (calm) : Gripcă ! Vrei să te bat ? ! Dacă ești porc, te bat de te desfigurez ! Mai ții minte, cînd ți-am tras o pereche de palme, acum optsprezece ani, pentru o anumită măgărie ? De fapt, nu măgărie, ci lășitate. Recunoaște adevărul, ca să nu fii bătut.

GRIPCA (speriat) : Crucescule, tu nu vezi că sint beat ? Ai putea să dai într-un om beat ?

GICU : Nu te speria. S-ar putea să nu te bat. Dar, cel puțin, recunoaște că ești o secătură. Vii la mine în casă, pentru o anchetă oficială, și te legi de nevastă-mea ! În asemenea hal ai decăzut ?

GRIPCA : Eu ?

GICU : Da. Crezi că nu știu că, acum un an, mi-ai făcut un referat către Consiliu, în care m-ai calomniat ?

GRIPCA : Eu ? !

GICU : Tu.

GRIPCA : Cum, te-am calomniat ?

GICU : Ai spus că m-am întors, din ultima călătorie în Franța și în Elveția, cu o mașină cumpărată din diurnă. Recunoști ? Am văzut chiar eu informarea, mi-a arătat-o primarul.

GRIPCA : Recunosc.

GICU : Te informez că nu am călătorit niciodată în Franța și în Elveția. Călătoria respectivă a fost anulată. Drept recompensă, am fost trimis la Ruse. De ce ai făcut această mîrșăvie ?

GRIPCA : Am primit o anonimă.

GICU : Și, de ce n-ai verificat-o ?

GRIPCA : Nu am acest drept. Eu întii informez și apoi, dacă mi se dă indicația, verific.

GICU : Măgarule ! Dar era vorba de bunul tău prieten, de treizeci de ani ! Nu cumva mă invidiai ? Gîndește-te bine.

GRIPCA (se gîndește) : Da, bineînțeles că te invidiam. Era și normal, nu ?

GICU : De ce ?

GRIPCA : Erai prea capabil. Prea deștept. Uneori, strălucit. Eminent. Tot timpul, cu idei. Și, ce idei ! Spune-mi și mie, cum ți-a venit schepsisul cu flota istorică, de l-ai lăsat tuț pe primar ?

GICU : Ți se pare așa de grozavă ?

GRIPCĂ : Nu face pe modestul. Îți dai seama ce senzație o să faci, pe lacul „Privighetoarea”, flota venețiană, flota otomană, flota lui Nelson sau cuirasatele moderne ?

GICU : Imitații...

GRIPCĂ : Imitații, bineînțeles, dar ce bucurie pe copii ! Și pe oamenii mari. Dintr-o dată, toate lacurile noastre ies din banalitate și devin de un pitoresc extraordinar. Orice municipalitate occidentală ți-ar fi dat milioane pentru o astfel de idee.

GICU : Nu m-au interesat niciodată banii...

GRIPCĂ : Sau ideea cu teatrul lacustru... Un teatru în mijlocul lacului... Un teatru a cărui scenă e pe apă... Parcă văd un *Lacul lebedelor*, jucat într-o astfel de ambianță sublimă... Sau ideea cu muzeul subacvatic... Hai, du-te naibii, că ești genial. De mult mi-am dat seama de asta. Meritai să fii promovat. E un act de dreptate. Păcat c-ai dăstrus totul, dintr-o prostie. Ești un mare ghinionist.

GICU : Ascultă, de ce mă urai tu pe mine ?

GRIPCĂ : Eu ?

GICU : Bineînțeles.

GRIPCĂ : Îți mai aduci aminte că, într-o ședință cu toți salariații, m-ai făcut intrigant ?

GICU : Da. Îmi aduc aminte. Am fost cam aspru, dar adevărul nu era departe. Te amestecai, nepoftit, în viața oamenilor, făceai trafic de informații, deveneai arbitru în conflicte care nu te priveau, și altele. Ți-am spus asta într-o ședință de partid, când candidai pentru biroul organizației și-ai căzut la vot.

GRIPCĂ : Din cauza ta.

GICU : Probabil.

GRIPCĂ : Altă dată, între patru ochi, m-ai făcut timpit.

GICU : Recunosc. Mai ții minte, de ce ? Ai spus, în fața primarului, un banc cu cancerul, deși știai că-i murise mama, cu o săptămână înainte, de aceeași boală, și tu însuși fusesesi să-i exprimi condoleanțe, în numele colectivului.

GRIPCĂ : A fost o gafă, firește. Dar să nu-ți închipui, cumva, că nu ți-am plătit această grosolanie. Ți-am plătit-o, cu vîrf și îndesat !

GICU : Chiar așa ?

GRIPCĂ : Peste cîteva zile, mi s-a cerut un referat de Cadre, despre tine. M-am interesat, prin filiera mea secretă, despre ce e vorba, și am aflat că urma să fii numit adjunctul primarului. Eu te-am dăruit, în ultima clipă ! Cum ?

GICU : Cum ?

GRIPCĂ : Poți să te gîndești un an și tot nu afli ! (*Pauză*.) Ți-am descoperit un unchi, moșier !

GICU : Mie ? ! Un unchi, moșier ? ! Ești nebun !

GRIPCĂ : Nu știai ?

GICU : Nu.

GRIPCĂ : Sint convins. Numai eu puteam să-l descopăr. Aveai un dosar atît de curat, încît mi-ai devenit suspect : „la să-l iau eu pe Crucescu din nou la mînă”, mi-am zis. Și-am plecat pe urmele tale, cu opse lei diurnă pe zi, mîncam numai biscuiți și bomboane, dar nu-mi păsa. Pînă la urmă, te-am prins. Aveai un unchi, moșier ! Nenorocitul ! (*Ride de se prăpădește.*)

GICU : Fii serios !

GRIPCĂ (*scoate dosarul din servietă*) : Să lucrăm cu documente. (*Răsfoiește.*) Barbu Stamatescu, frate cu mama ta vitregă !

GICU : Frate vitreg cu mama mea vitregă !

GRIPCĂ : Nu mă interesează. Frate ! Vitreg, dulce, nu mă interesează. Ți-era unchi, de ce nu l-ai pomenit în dosar ?

GICU : Dealtfel, tipul era un mare boem, un mare democrat, adept al poporanistilor, și-a împărțit moșia dijașilor, iar în 1907 a mers în fruntea țăranilor răsculați, drept pentru care a fost expulzat din țară. Tipul ar fi meritat o mică statuie.

GRIPCĂ : Ai declarat asta în autobiografie ?

GICU : Nu. Prima oară, am uitat, pe urmă, am neglijat.

GRIPCĂ : Și, atunci, ce pretenție ai ? Eu mi-am făcut datoria. Ca meseriaș, am fost genial. Recunoști ?

GICU (*invins*) : Recunosc. La un moment dat, să fiu sincer, uitasem de el. Îți declar pe onoarea mea.

GRIPCĂ : Te cred. Dar eu ți l-am descoperit și te-am demascat. Pe chestia asta, cariera ta a fost stopată pentru cîteva ani. Acum, n-am mai avut ce-ți face... (*Amărit.*) S-au schimbat timpurile. Cadrele nu mai au puterea pe care o aveau altădată.

GICU (*invins*) : Gripeă, știi ce cred eu despre tine, în mod foarte sincer ? Tu ești un mutilat.

GRIPCĂ : Poftim ?

GICU : Un mutilat al războiului rece. Tu n-ai făcut decît rău, în viața ta. Tu n-ai răscolit decît în gunoaie. Tu nu știi decît ceea ce e rău în noi. Dă-mi dosarul meu ! (*I-l smulge din mînă și începe să-l răsfoiască.*) Numai turnătorii și abjecții ! Dar, ce-i asta ? O declarație a soției ? (*O citește.*) Cum i-ai smuls această declarație, ticălosule ? !

GRIPCĂ (*se ridică, demn*) : Eu, personal, nu accept ca o persoană care a comis o crimă să mă insulte ! (*Urlă.*) Nu accept !

GICU : Ieși afară ! Ieși, pînă nu te iau în suturi ! (*Apare Eleonora.*)

GRIPCĂ : Tovarășe Gicu, dumneata, care ești un criminal de drept comun, te rog, ia mîna de pe mine ! Ca să nu chem organele ! (*Pleacă spre ușă, indignat.*) Organe care vor veni în următoarele cincisprezece

minute. În cinci minute voi fi cu infor-
marea în fața primarului, și vei fi desti-
tuit! După care mă voi duce chiar eu, per-
sonal, să anunț miliția! (*Pleacă spre ușă,
dar, cînd să iasă, își revine, brusc, se în-
toarce, îl îmbrățișează pe Gicu și începe
să-i plîngă pe umăr, în hohote.*) Dragul
meu prieten, iartă-mă! Dacă poți... Sînt
un monstru... M-ai caracterizat bine: ide-
alul meu în viață a fost să descopăr răul
din oameni... Sînt un individ bolnav...
(*În secret.*) Mai am puțin pînă la pen-
sie... După care, vreau să mă fac poștaş.
Mă angajez la P.T.T., să transport volun-
tar toate telegramele fericite. Adică, cele
care anunță vești bune. Numai vești bu-
me! Voluntar! (*Pleacă.*)

GICU (*se așază*): Ai văzut cum arată pri-
etenul meu din tinerețe? Cum de i-ai per-
mis să-ți sărute mîna?

ELEONORA : Adică, umărul...

GICU : Antebrațul, ca să fim mai preciși.

ELEONORA : E al doilea bărbat, în viața
mea, care-ani face curte.

GICU : Primul am fost eu?

ELEONORA : Nu. Tu m-ai luat fără să-mi
faci curte. M-ai dus direct la Sfat. Acum,
o să mă duci direct la balamuc.

GICU (*își răsfoiește propriul dosar*): Va să
zică, tu, soția mea, omul cel mai apropiat
de mine, de pe lume, de care am jurat
să nu mă despart pînă la moarte, m-ai
turnat la Cadre? Lui Gripcă!

ELEONORA : Da. Ca să te salvez!

GICU : Cum?

ELEONORA : Am spus că eu te-am oprit să
declari că ai un unchi vitreg, fost moșier.
Ca să te scot cu fața curată.

GICU : A cui a fost ideea?

ELEONORA : A lui.

GICU : Înseamnă că, totuși, a avut renuș-
cări, ticălosul, și-a vrut s-o dreagă. Ia să
vedem mai departe. (*Uluit.*) Bubulac!

BUBULAC (*de la fereastră*): Da.

GICU : Bubulac! Vino imediat înăuntru!
(*Bubulac apare, peste cîteva secunde.*)
Asta e declarația dumitale?

BUBULAC (*o citește atent*): Da, e a mea.

GICU (*i-o ia și o repune în dosar*): Deci,
dumneata ai declarat tot ce-am discutat
noi, acum o oră, în intimitate?!

BUBULAC : Da. Am fugit la dumneavoastră
la serviciu și le-am spus totul.

GICU : Cum e posibil?

BUBULAC : Dar, de ce să nu fie posibil?

GICU : Adică, eu îți fac dumitale o confi-
dență, și dumneata dai fuga la Cadre
și informezi?!

BUBULAC : Iertați-mă, dar dumneavoastră,
poate, nu știți cu cine aveți de-a face?!

Eu sînt doctor în științe juridice.

GICU : Cu diplomă cumpărată!

BUBULAC : Mă rog. La ultimul examen de
Drept penal, am luat cinci. Îi făcusem
profesorului un șemineu care a crăpat,

din păcate. După discuția cu dumne-
avoastră, am luat cursul și l-am recitat.
Știți cît se ia pentru tănuirea unui
omor?

GICU : Cît?

BUBULAC : N-o să vă vină să credeți: la
fel ca făptașul. Adică, eu să iau tot alția
ani ca și dumneavoastră?! De ce? Așa,
că ne iubim noi, din vedere, ca vecini!
Să fim serioși!

GICU : Da, am înțeles! Ești liber, domnule
Bubulac! Liber!

BUBULAC : La revedere! (*Rău.*) Pușcărie
plăcută!

GICU : Mulțumesc, asemenea! (*Bubulac iese.*
Eleonora îl privește, nedumerită.) Nu mă
privi prea insistent, că nu mă intimidezi.
Soarta mea e pecetluită. Mă duc la ser-
viciu, să-mi predau dosarul. Dosarul de
criminal.

ELEONORA (*îi sare în față*): Gicule!

GICU : Una erai pînă acum, alta ești după
ce te-am văzut pupată pe cot de către
un imbecil. Cum ai putut să mă jignești
în asemenea hal?

ELEONORA : Tu vorbești? Tu, care ești în-
curcat cu Valentin Popovici și vrei să ne
părăsești pentru ea? Tu, care-ai fost
prins de bărbat-su și care ai ajuns pe
mîna lui Gripcă, din cauza ei? Tu vor-
bești?!

GICU : Fleacuri! Nu despre asta e vorba.
I-ai spus și fetei?

ELEONORA : Da. Și te detestă. (*Strigă.*)
Gabi!

GABI (*apare din camera ei*): Tată, pleacă
repede! A venit cineva care vrea să-ți
strîngă mîna. Pleacă!

GICU (*nu înțelege*): Ce să-mi facă?!

BEBE (*iese din camera lui Gabi*): Bună
ziua. Noi doi avem ceva de vorbit.

GICU : Dumneata cine ești, și ce cauți în
casa mea, și în camera fiicei mele?

BEBE : Să folosim un ton cuviincios. Dum-
neavoastră, fiind mai în vîrstă, îmi
luați orice posibilitate de a răspunde la
jigniri. În general, vîrstnicii consideră că
anii pe care îi au în plus sînt o calitate
morală, o virtute, ceea ce nu e adevărat.

GICU (*către Gabi*): Cine e tipul, și ce căuta
în camera ta?

GABI (*excedată*): A intrat pe fereastră...

GICU (*către Bebe*): Ieși, pe unde-ai intrat!

BEBE (*la limita răbdării*): Pot să mă reco-
mand?

GICU : Nu mă interesează.

BEBE : Vă propun să fim calmi. Luați loc.
Să stăm de vorbă. (*Se așază.*) Aseară,
în jurul orei opt și treizeci de minute...

GICU : Dumneata, în ce calitate îmi vor-
bești?

BEBE : Dumneata, ascultă, și pe urmă ai să
pui întrebări. Îți dau dreptul la circa trei
sau patru întrebări...

BUBULAC (apare la fereastră): Criminalule! Chem miliția! M-ai mutilat!
GICU (sever): Bubulac! Dispari din ochii mei!

BUBULAC (umilit): Mi-a fracturat brațul. (Confidențial.) Nu dați mina cu el. E un provocator. Face pe amabilul și — crac! Ți rupe osul. (Pleacă.)

GICU (către Bebe): Da, te ascult, tinere.
BEBE: Deci, aseară, în jurul orei opt și treizeci și două de minute, dumneavoastră ați lovit un om, cu mașina personală, 8 B 4611. E adevărat?

GICU: Da. E adevărat. Persoana a fost ucisă, iar eu am recunoscut asta în fața organelor.

BEBE: Care persoană a fost ucisă?

GICU: Persoana pe care am călcat-o.

BEBE: Persoana călcată sînt eu.

GICU: Dumneata??

BEBE: Da. Eu.

GICU: Și, ești în viață?

BEBE: Nu se vede?

GICU: Sănătos?

BEBE: Perfect.

GICU: Nu se poate!

BEBE (către Eleonora): Doamnă, aveți o piatră sau o cărămidă, în casă?

ELEONORA: Avem o cărămidă. Vă trebuie?

BEBE: Fiți amabilă. (Eleonora aduce, din buclărie, cărămida care-i servește ca suport la mașina de călcat. Bebe o așază pe masă, îi aplică un pumn și o sfărîmă. Cei de față rămîn muți.) Doamnă, vă rog să luați resturile. (Către Gicu.) Sînt sănătos. Deși călcat de mașina dumneavoastră, adică lovit în plin, cu capota, trăiesc! Sînt perfect sănătos! Primesc felicitări!

GICU: Vorbiți serios?

BEBE: Desigur. Dar de ce ați dispărut?

GICU: Chiar acum vin de la miliție, unde m-am prezentat de bunăvoie...

BEBE: Vă întrebam de ce m-ați părăsit în șant, lovit?

GICU: Nu mi-am dat seama. Eram tulburat...

BEBE: Credeai că sînt mort? V-am așteptat cinci minute. De-abia după aceea m-am sculat.

GICU: N-ați pățit nimic?

BEBE: O mică zgîrietură.

GICU: Unde?

BEBE (vag): La nord de călcîi...

GICU: Aveai un rucsac în spinare, nu?

BEBE: Exact.

GICU (cu o enormă ușurare): Deci, dumneata ești victima mea?

BEBE (sobru): Eu.

GICU: Ce căutam pe șosea?

BEBE: Cum, ce căutam pe șosea? Pe-acolo era drumul meu.

GICU: Și, unde te duceai?

GABI (entuziasmată): Tată, el înconjoară pămîntul!

GICU: Ce înconjoară?

GABI: Pămîntul. Pe jos. E globetrotter. A mai făcut-o o dată. Acum, e a doua oară. Ai văzut ce musculatură are? E ceva fantastic.

BEBE: Vă întrebați, desigur, cum de nu m-ați omorât, deși m-ați lovit în plin, cu mașina. Am să vă dau explicația: în decursul celor zece mii două sute optzeci și cinci de kilometri pe care i-am parcurs în prima mea călătorie în jurul globului pămîntesc, am fost lovit de optzeci și două de autoturisme, nouăsprezece autotocamioane și două cămile. Am scăpat teafăr de fiecare dată, condiția mea fizică fiind cu desăvîrșire perfectă. Cred că sînt în stare să mă înfrunt și cu o locomotivă. Adică, în clipa în care simt un pericol în spate, la circa cinci centimetri, mă autotocamiontez automat. Ca un pilot de încercare. Dar aș minți dacă nu v-aș spune și un alt amănunt: de pe urma acestor accidente, am primit, uneori, despăgubiri grase și foarte grase, care mi-au acoperit cheltuielile de drum.

GICU: Fii fără grijă, și eu te voi despăgubi.

BEBE: Nu pentru asta am venit. Am venit să vă atrag atenția că ați dispărut fără să-mi dați primul ajutor.

GICU: Regret profund. M-am întors imediat.

BEBE: Nu-i nimic. Acum v-am iertat.

GICU: Îmi pare teribil de bine că ești sănătos.

BEBE: Am o zgîrietură mică, v-am spus. Cînd m-am aruncat în șant, m-am întepat într-un mărține. În rest, sînt perfect.

GICU: Extraordinar! Ce șansă imensă am avut! Eleonora! (O îmbrățișează, cuprins de o bucurie dementă.) Sînt salvat! Tu încă nu știi nimic, dar acest tînăr, pe care-l credeam mort, m-a readus la viață. (Îl sîrută pe Bebe.) Prietene, Ți mulțumesc!

ELEONORA: Nu înțeleg nimic.

GABI: Mamă, am să-ți explic eu, mai tirziu. Eu știu despre ce-i vorba.

ELEONORA: De unde știi?

GABI: Mi-a explicat el. (Arată spre Bebe.)

ELEONORA: Apropo, ce căuta el în camera ta?

GABI: Eu l-am invitat, ca să se odihnească. Pe urmă și-a revenit și-am stat de vorbă. Mi-a povestit cum a făcut înconjurul pămîntului, pe jos. Doamne, ce aventură! (Cu tandrețe.) Povestește-le cum te-ai bătut cu un vultur, în Caracas. Sau cum ai dormit, fără să știi, cu un șarpe în brațe, în Sumatra. Sau cum ai devenit, temporar, căpetenia unui trib de canibali, în Borneo.

ELEONORA: Ai mîncat și dumneata carne de om?

BEBE: Dimpotrivă, i-am transformat pe ei în vegetarieni. Făcuseră o adevărată pasiune pentru salata de lăptuci.

ELEONORA: Dar, pentru ce faci dumneata aceste călătorii? Ce vrei să demonstrezi, cu ele?

BEBE: Într-adevăr, vreau să fac o demonstrație. O pledoarie pentru întoarcerea omului la mersul pe jos. Pentru apropierea de natură, de animale și de celelalte viețuitoare. Ai dormit vreodată o noapte în iarbă, udat de rouă și înginat de greieri? Înseamnă că n-ai cunoscut una dintre cele mai curate bucurii ale vieții. Ai fost vreodată prieten, pe viață și pe moarte, cu un animal? În Sahara am găsit un leu muribund, bătrîn. Am asistat la delirul și la agonia lui, i-am dat apă și hrană. Iar el mi-a dăruit, în schimb, cea mai blîndă și curată privire, o privire pe care n-am s-o pot uita niciodată.

GABI: Ce n-aș da să pot mîngîia și eu un leu!

BEBE: Merg pe jos pentru că vreau să cunosc bine pămîntul. E o planetă minunată, tinăra, plină de vigoare și de efervescență, cu o incomensurabilă cantitate de viață în ea.

GABI: Vrea să scrie o carte: „Pămîntul, măsurat cu pasul”.

BEBE (*avîntat și fanatic*): Merg pe jos, pentru ca lumea să-și aducă aminte de propriile ei picioare. Că e obligată să și le folosească, pentru a nu rămîne, într-o zi, ologă! Asta e demonstrația mea!

ELEONORA: Și, cînd ai să te întorci?

BEBE: Peste patru ani și ceva.

ELEONORA: Atît de mult durează?

GABI: Eu am să te aștept, dragul meu!

BEBE: Într-adevăr?

ELEONORA: Pe cine să aștepti?

GABI: Pe el. Peste patru ani, după ce va înconjura pentru a doua oară pămîntul, vom fi împreună. Așa ne-am decis. Dacă aș avea putere, aș pleca și eu cu el. Dar am să-l aștept. (*În șoaptă.*) Mamă, cred că am înțeles ce e fiorul dragostei. E altceva decît ceea ce se spune în artă și în literatură. (*Către Bebe.*) Nici nu-ți închipui cit de mult am să mă gîndesc la tine și ce demonstrație grozavă am să fac, în favoarea fidelității feminine.

BEBE: O viață, dacă nu e o demonstrație în slujba unui adevăr, nu are rost să fie trăită.

GABI: Te rog să-mi scrii în fiecare zi.

BEBE: Firește. Am să-ți povestesc tot ce trăiesc, clipă de clipă. (*Își ia bagajele în spîinare.*) Eu am să plec. Am pierdut aproape o oră din drum. Cu bine! La revedere, peste patru ani, trei luni și zece zile!

GABI: La revedere, dragul meu! Să te întorci sănătos.

(*Bebe întinde mina pentru a-și lua la revedere. Nimeni nu are curajul să-i răspundă la gest, în afară de Gabi. Bebe pleacă. Toți îl urmăresc în tăcere.*)

ELEONORA: Ai să-l aștepti atîta vreme?

GABI: Bineînțeles, mamă. Din moment ce vreau să fac o demonstrație. Dacă e ne-

voie, pot să-l aștept și mai mult. În timpul cruciadelor, logodnicele își așteptau vitejii și cîte douăzeci de ani. Am să-l aștept oricît. E cel mai minunat om pe care l-am cunoscut pînă acum. Îl iubesc.

ELEONORA (*îngrijorată*): Tu nu ești normală.

GABI: Ba da, mamă. Starea noastră normală e doar atunci cînd sîntem îndrăgostiți. În restul timpului, trăim amorțiți...

(*Sună telefonul.*)

GIGU: Da, eu sînt. De unde? De la Televiziune? Și, ce doriți? Un interviu? (*Către Eleonora.*) Vor un interviu. (*La telefon.*) În ce problemă? Cu tota istorică... Da, și cu teatrul lacustru. Și cu muzeul subacvatic. Desigur, am toate schemele și toate planurile... Deși, poate că ar trebui să păstrăm secretul... Să nu avem probleme cu străinătatea. Mă rog, dacă aveți aprobare... Vă aștept. (*Închide. Apoi se așază.*) Grozavă răsturnare de situație. (*Către Eleonora.*) Dă-mi ceva să mîncînc. Mi s-a făcut foame.

(*Eleonora și Gabi ies spre bucătărie. Intră Popovici.*)

POPOVICI (*furtunos*): Eu nu mai înțeleg nimic. Soția mea a declarat tovarășului Gripcă de la Cadre că n-a fost cu dumneavoastră. Că totul n-a fost decît un alibi. Ce înseamnă asta?

GIGU: Alibiul e o acoperire.

POPOVICI: Asta știu. Nu știu adevărul. Cu cine a fost în parc? (*Plîngăreț.*) Mi-a spus că, dacă insist să aflu adevărul, divorțează de mine. Or, eu nu doresc să mă despart de ea.

GIGU: Cred că e bine să vă descurcați singuri. Nu e bine să implicați atîta lume într-o afacere atît de intimă.

POPOVICI: Aveți dreptate. Bună ziua.

(*Iese. În curte apare Bubulac, urmat de Femeie.*)

BUBULAC: Deci, ne-am înțeles: intrați și-i dați drumul. Fără nici un fel de introducere. Eu sînt aici.

(*Femeia intră fărîsă mai sune.*)

FEMEIA: Bună ziua.

GIGU: Bună ziua.

FEMEIA: Nu mă cunoașteți, nu vă cunosc. am venit să vă declar că fiica dumneavoastră este fiica mea.

BUBULAC (*afară, de unde ascultă*): Hai, că l-a dărimat, cu asta. Face apoplexie.

GIGU (*calm*): Vă referiți la fiica mea, Gabi?

FEMEIA: Da. Dumneavoastră nu știți, desigur, dar soția dumneavoastră a luat acest copil de la mine.

GIGU: Cum să nu știu?! Știu din prima zi. Ea nu mi-a spus nimic, a vrut să mă cruțe, dar eu știam totul.

FEMEIA: Știați?!

BUBULAC (*uluit*): Știa! Extraordinar!

GICU : La rindul meu, nu i-am spus nimic soției. Am cruțat-o. Amândoi iubim acest copil mai mult decât dacă ar fi fost al nostru. Dar, dumneavoastră, ce doriți? De ce ați apărut tocmai acum, după douăzeci de ani? V-a apucat dorul de ea?

FEMEIA (tulburată) : Să vă spun : eu n-am mai avut alți copii. Și, atunci, am înfiat și eu un copil. Un băiat, care, acum, are aproape optsprezece ani și care e puțin cam ștrengar. Eu, ca femeie singură, nu mă pot ocupa de educația lui, nu mă ascultă, e foarte obraznic.

GICU : Și?

FEMEIA : Nu vreți să mi-o dați pe Gabi înapoi și să vă dau acest băiat în schimb?

GICU : Dumneavoastră uitați un amănunt : că acești copii sînt majori, acum, și că nu mai decidem noi, în locul lor.

FEMEIA : Desigur, aveți dreptate. Propunerea mea, poate, vi se pare absurdă, și chiar așa și e... Vă rog să mă scuzați. N-am să vă mai deranjez. Pot s-o văd pe Gabi, o clipă? În prezența dumneavoastră. N-am să-i spun nimic.

GICU : Bineînțeles. (Strigă spre bucătărie.) Gabi!

GABI : De ce m-ai strigat, tati?

GICU : Gabi, uite, dînsa spune că e mama ta adevărată.

GABI : A venit și la facultate, s-a repezit și m-a sărutat. N-am înțeles nimic.

FEMEIA (către Gabi) : Spune-mi : ai sub cotul stîng o alună? O măslinuță?

GABI (îi arată) : Nu. Și nici la dreapta.

FEMEIA (descumpănită) : Atunci, s-ar putea să fie o confuzie. (Către Gicu.) Unde a fost născută fata? La „Polizu“?

GICU : Nu, la „Filantropia“.

FEMEIA : Atunci, vă rog să mă scuzați. Vă urez sănătate. (Pleacă. Afară o așteaptă Bubulac.) Dom'le, e o confuzie. (Pleacă.)

BUBULAC : Ce păcat... Aș fi vrut să-i distrug.

GICU (vine la fereastră) : Bubulac, de ce ești așa de trist?

BUBULAC : Mă gîndeam.

GICU : Știi că problema cu accidentul s-a rezolvat?

BUBULAC : Știu.

GICU : Dar nu mai fi trist.

BUBULAC : Știi la ce mă gîndeam? Eu sînt ceea ce se cheamă un om rău. Adică, nu propriu-zis, rău. Sînt un om mărunț și meschin, plin de defecte. Adică, imoral și amoral. Dar nimeni nu știe cît de sincer aspir eu spre puritate. Cît de mult doresc eu să devin bun. Odată, cînd am luat mită un calup de Kent, am plîns de rușine pînă după miezul nopții. Fumam, plîngeam și mă întrebam : de ce?

de ce? de ce? Tare mult aș vrea să mă îndrept. Mă puteți ajuta?

GICU : Da, dar nu știu cum.

BUBULAC : Eventual, aș vrea să urmez un exemplu. Nu știți, de pildă, un film, o carte, o piesă de teatru în care un ticălos se transformă în bine, ca să mi-o recomandați și mie? Eu sînt cam incult.

GICU : Am să mă interesez.

BUBULAC (cu lacrimi în ochi) : Mulțumesc. (Între în casă, tulburat. Apare Gripcă, vizibil năcut.)

GRIPCA (către Gicu) : Dragă, tu ți-ai bătut joc de mine? Mi-ai făcut o farsă?

GICU : De ce?

GRIPCA : La primărie m-au luat peste picior, iar la miliție m-au amendat pentru informație falsă. Nu mai înțeleg nimic. (Supărat.) Te rog, dă-mi dosarul înapoi.

GICU : Da. Imediat. Nu înainte, însă, de a da o declarație. (Scrie pe o foaie de hirtie) : „Subsemnatul Gheorghe Crucescu declar că azi, trei a patra, anul curent, am săvîrșit o faptă detestabilă, încercînd să-mi găsesc un alibi... Nimic mai josnic, pentru un om...” Cum să zic aici?

BI BULAC (specialist) : Conștient.

GICU : Exact. „Conștient... decât să-și caute o falsă acoperire pentru o faptă rea”.

Gripcă, asta e o piesă excelentă pentru dosar. (Îi dă dosarul.)

GRIPCA (stringe dosarul la piept, ca pe un copil) : Mulțumesc. În sfîrșit, o să aflu eu exact despre ce e vorba. Sper că nu lîosește nimic?

GICU : Ai cuvîntul meu de onoare.

GRIPCA : Perfect. La revedere ! (Vrea să plece.)

GICU : Cînd ziceai că vrei să te faci poștaş voluntar?

GRIPCA : Peste doi ani.

GICU : Promite-mi că prima telegramă fericită ai să mi-o aduci mie.

GRIPCA : Îți promit. (Iese în curte, unde se întîlnește cu o poștăriță.) Pe cine cauți?

POȘTĂRIȚA : Crucescu. O telegramă.

GRIPCA (i-o smulge din mînă) : Ia să vedem. (O citește, înfrigurat, apoi strigă.) Crucescu, o veste bună ! (Îi dă telegrama, pe fereastră.)

GICU (citește) : „Cu fiecare pas, te iubesc mai mult”. Nu e pentru mine. E pentru fiica mea. Gabi ! Ai o telegramă.

GABI (o citește și strigă, fericită) : Mamă, mă anunță că a făcut deja primii o mie de pași și că, deja, mă iubește de o mie de ori mai mult !

ELEONORA (apare din bucătărie, speriată) : Ce s-a întîmplat?

GICU : Nimic. Totul e în regulă.

CORTINA